

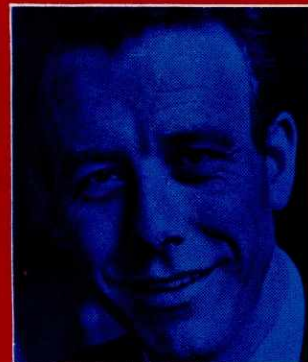
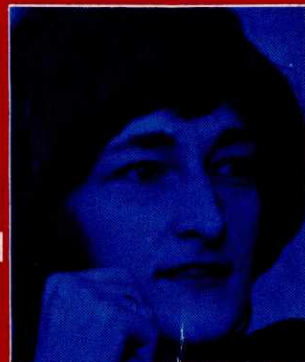

røde garde

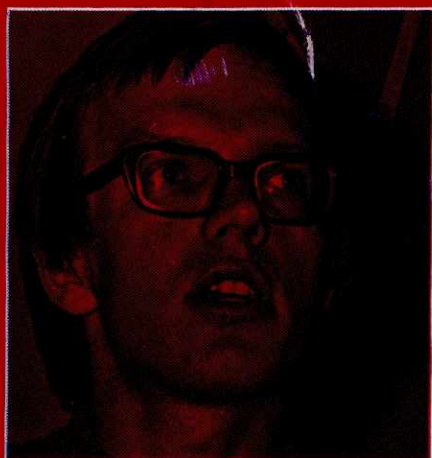
AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 10 1975 PRIS KR. 2,-

DNA & AUF
i spissen for

«kommu-nazi»hetsen

PÅL STEIGAN:
hetsen kommer
fordi vi er i
framgang

STØTT
FRAP!

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erting Maartmann-Moe.

«Kommunazi»løgnen

Under fanen «Kamp mot ekstremistene» foregår nå den kanskje hardeste kampanja mot marxist-leninistene som noengang har vært i Norge. Bak suspensjonene, hetsen i presse og kringkasting og forsøkene på å splitte progressive frontorganisasjoner står en hellig allianse av det samla borgerskapets krefter, fra riksadvokat Dorenfeldt og hele den borgerlige dagspressen, til AP/LO-toppen, Arbeiderbladet og ikke minst lederne i SV og deres presse.

Deres viktigste politiske poeng er at kommunister og nazister er det samme, har samme mål, og framprovoserer hverandre. Dette er en grunnfalsk løgn. Hvor falsk løgnen er ser vi ikke minst på at hetsen utelukkende retter seg mot kommunistene. Ikke ett slag har blitt rettet mot nazistene, tvert i mot går riksadvokaten i spissen for å beskytte dem ennå de sjøl åpent innrømmer at de driver ulovlig virksomhet, f.eks. at de bygger opp egne væpna korps. Bare dette er nok til å vise at hetsen er løgnaktig, borgerskapet angriper kommunistene og beskytter nazistene, men bruker fanen om kamp mot ekstremisme for å dekke seg.

Men vi skal ta det konkret, er det sånn at kommunister og nazister står for det samme?

– Nazistene har som erklært mål å bygge opp streikebryterorganisasjoner og vil oppløse fagbevegelsen og i stedet lage et næringsting der arbeidsfolks lønn skal fastsettes. Kommunistene jobber aktivt for forsvar av arbeiderklassens daglige interesser, motarbeider klasse-samarbeid og slåss for å styrke fagbevegelsens kampkraft.

– Nazistene støtter fascismen i land som Spania, Rhodesia, Chile osv. og disse regimenes terror mot folkene. Kommunistene står i disse landene i spissen for den anti-fascistiske motstandskampen, og i Norge står kommunistene i spissen for støttearbeidet for alle folk som fører frigjøringskamp mot imperialismen og fascismen.

– Nazistene er for rasediskriminering og hevder den ariske rasens overlegenhet i rein Hitler-stil. Kommunistene står for

proletarisk internasjonalisme, at alle arbeidere og undertrykte i alle land, uansett rase, må stå sammen mot imperialismen og utbyttinga.

– Under Hitler-Tyskland og overalt der fascismen hersker i dag står kommunistene i spissen for frigjøring og demokrati. Under 2. verdenskrig var det den Røde Hær i Sovjet som tok de tyngste slagene mot nazi-hæren, og i europeiske land som f.eks. Frankrike, Italia, Albania og Norge ledet kommunistene den folkelige væpna kampen, og vant enorm tillit. Både før og under krigen var det kommunistene som først ble skutt eller havna i nazistenes konsentrasjonsleire og ble ut-satt for den hardeste forfølgelsen, nettopp fordi kommunistene sto i fremste rekke i kampen mot nazismen.

– Nazistene kjemper for et åpent, borgerlig terroristisk diktatur der folket er fratatt alle demokratiske rettigheter som streikerett, organisasjonsrett osv. De støttes av storkapitalen. Bak Hitler sto svære monopoler som f.eks. Krupp, von Thyssen, I.G. Farben og Ford. Fascismen var deres siste desperate trekk for å møte krisa og for å hindre arbeiderklassen under ledelse av Tysklands kommunistiske parti å gjøre revolusjon.

Kommunistene kjemper for sosialisme og proletariatets diktatur. Dette betyr fullstendig demokrati for folket og undertrykking av folkets fiender. De som hevder at kommunisme og nazisme er det samme, hevder dermed også at folkets Kina og Hitler-Tyskland er det samme.

Alt dette viser at borgerpropagandaen er løgn fra ende til annen: Nazisme og kommunisme står for to motsatte klasseinteresser. Nazismen støtter seg på kapitalen og står for borgerskapets terroristiske diktatur, kommunismen står konsekvent for arbeiderklassens interesser.

Siden de bærer fanen «Kamp mot ekstremistene» og sier seg å bekjempe både kommunisme og nazisme, så la oss se litt på virkeligheten. Unge Høyre, Moderat Ungdom, AUF og hele borger-

pressa har kraftig trappa opp hetsen mot kommunistene, det er tydelig for enhver. Men hva har de gjort mot nazistene? Ikke et slag. Både de reaksjonære og DNA/LO-ledelsen er svorne motstandere av at nazister som registrerer andre arbeidere på Sporveien får sparken av arbeiderne. De hauser opp nazistene og gir dem intervjuer i aviser og TV. De forsvarer nazistenes «rett» til å drive provokasjoner i studentersamfunnene etter flere bombe-trusler. De er mot å forby det nye nazi-partiet «Norsk Front», mens de prøver å illegalisere AKP(m-l). Kort sagt, de forsvarer politiske kriminelle som nazistene. Derfor er deres virkelige parole «Forsvar nazistene, forby kommunistene».

Hvorfor har reaksjonen og ledelsen i AP/LO stilt seg i spissen for denne hetsen? Fordi borgerskapet er i krise, arbeiderklassens kampvilje øker, og kommunistene er i framgang. Nettopp disse kreftene frykter mest at arbeiderklassens kamper skal true deres makt, og at kommunistene skal stille seg i spissen for denne kampen. Derfor er hetsen ikke bare et angrep på kommunistene, men et forsøk på å kneble hele arbeiderklassen i ei krisetid.

Vi er mot hetsen, men vi er ikke redd den. Se på Hammerverket der APs desperate hets bare har ført til at arbeidsfolk har stått sterkere sammen og forlatt AP for godt. Se på Sosiale Etater i Oslo der et suspensjonsforsøk falt pladask til bakken. Det samme skjedde på Aker/Verdal. Se på Nyland der omtrent 200 arbeidere stemte mot suspensjonsforslaget, eller omtrent en tredjedel.

Dette viser at hetsen er et dilemma for borgerskapet, de står i en desperat situasjon fordi de må kriminalisere kommunistene, samtidig som hetsen slår tilbake på dem sjøl når vi møter den riktig. Møter vi hetsen offensivt, forklarer vår politikk og avslører løgnene, da kan vi snu hetsen til framgang, da har reaksjonen og sosialdemokratene løfta en stor, tung stein bare for å slippe den på egne føtter.

Det er no over 2 månader sidan ein elev vart utvist frå yrkesskulen i Laksevåg for å henge opp ei veggavis som kritiserte at rektor forbaud all politisk verksemd ved skulen. I denne tida har støtta til kravet om ytringsfridom for yrkesskuleelevar vokst seg sterk, og over heile landet har det vore protestar mot utvisinga.

Samstundes ser vi og ei ny trend, sume elevar forsvarar utvisinga aktivt. Det er oftast djupt reaksjonære folk som set seg i spissen for dette. Unge Høgre og AUF peikar seg ut som sambandsfaktor for hetsen mot yrkesskuleeleven og YLI.

soldatane sine i AUF og Unge Høgre for å svekkja denne masserørsla. Likevel måtte Laksevågsaka heilt til topps i departementet. Det er Bjartmar Gjerde sjøl som tok avgjerda, og den var innom regjeringsadvokaten til vurdering juridisk, til torss for at han har ein heil stab av advokatar rundt seg for å ta seg av

Ut frå det avisene skriv, ser det ut til at desse gjer freistnad på å bruke det at det er ulike politiske oppfatningar blant yrkesskuleelevene til å splitte og lamme den organiseringa som yrkesskuleelevene no har skapt seg. Den kamp-lina som YLI har stått for vert angripen, og ein kan vente seg framstøytar for å

avslør løgnene om YLI og Bjørn Vike

Bjørn Vike

For det er hets. På allmannamøter etter allmannamøter reiser det seg reaksjonære og framset løgner, anten for å ramme aksjonen til støtte for den utviste yrkesskuleeleven eller for å ramme YLI i det heile. Dei fleste løgnene har sitt opphav frå Laksevåg Yrkesskule, der rektor, formann i lærarrådet og styret i elevrådet har sett fram beskyldningar så grove at den klassen som den utviste yrkesskuleeleven gikk i, måtte vedta ei fråsegn som tek avstand frå alle desse løgnene.

Løgnene har teke sikte på å sette fram eit inntrykk av den utviste som rabiatt og som »planta» inn på skulen for å lage bråk. Formann i lærarrådet påstår mellom anna at eleven ikkje hadde kjøpt seg skulebøker, endå han hadde vore på skulen i 14 dagar. Denne løgna har stått i Bergens-avisene og elevrådstyret har sendt den rundt om til yrkesskulane i landet, slik at ho har vorte spreidd vidt og breitt og brukt mot støtteaksjonen. No er det berre slik at den utviste yrkesskuleeleven har kvitteringa på at han har kjøpt seg bøker!

Og så ryktespreidinga for å sverte den utviste eleven. Det vanlege ryktet vart sett ut denne gongen og:

Han skal ha kalla rektor for nazist. Det ser ut til at dette er standard-løgna om progressive i dag. For det går att i sak etter sak, både i suspensjons-sakene i Jarn og Metall og andre stader. Den utviste skal vidare og ha skulda rektor for å vere homoseksuell, og han skal ha vore berusa på skulen den dagen han vart utvist!

LAKSEVÅGSAKA ER EI KLEMMER FOR STYRESMAKTENE

Styresmaktene treng desse løgnene dersom dei skal våge å utvise eleven for godt. Formelt står yrkesskuleeleven svært sterkt, og i vanlege tilfeller ville han måtte bli teken inn att, fordi det ikkje er dekning i styresmaktene sine eigne lover for ei slik utvising. Der krevs det mellom anna at »forholdet er vedvarande» det vil seie at eit brot på lovene skal halde fram etter ein advarsel. Denne eleven har ikkje fått nokon advarsel, og han er utvist for å ha hengt opp ei einaste veggavis.

På grunn av massekampen har »Laksevågsaka» vorte ei klemme for styresmaktene. Dei har mobilisert lei-

alle juridiske saker for regjeringa.

FRAMGANG FOR MASSEKAMPEN

Vi meiner difor at massekampen har gått framover, fordi det denne gongen har vorte ei stor rørsle til tross for at rektorar, avisene og dei reaksjonære med Unge Høgre og AUF i spissen har spela opp sine provokasjonar og løgner.

SPLITTELSESFORSØK

I det avisa går til trykking, kan vi lese i avisene at elevrådsformannen ved Yrkesskulen i Tromsø freistar å få skular til å melde seg ut av YLI og skipe ein ny organisasjon. Mykje tyder på at dette initiativet får aktiv støtte frå rektorar.

støtte staten sin politikk.

AVVIS SPLITTRINGA

Alle yrkesskuleelevar må avvise ein slik freistnad på splitting. Anten skulen er med i YLI eller ikkje, må elevane avvise dette initiativet. Skular som ikkje er med i YLI må ta opp det til diskusjon, og kjempa for å bli medlem av YLI. Berre gjennom ei sterk organisering, og ved at alle yrkesskuleelevene står saman, kan dei reise ein kraftfull kamp for sine interesser mot staten sin politikk.

Plakat utgitt av FRAP: »Krig mot fascismen».

I pressa blir FRAP, den anti-fascistiske revolusjonære og patriotiske fronten i Spania enten tiet ihjel, eller så kalles de for »terrorister». Dette begrunnes med at FRAP har gjennomført en rekke væpna aksjoner mot Franco-fascismen. Men hva er terrorisme? Vi mener at det fremste kjennetegnet ved terrorisme ikke er at den bruker vold, men at den bruker vold uten å dra med seg folk i masseaksjoner, isolert fra kampen forøvrig. Det finnes en del smågrupper f.eks. i Latin-Amerika og tildels i Tyskland som helt isolert gjennomfører bombe-

Alvarez del Vayo som var utenriksminister i den spanske republikken 1936–39, og som ble knust av Franco og Hitlers armeer.

HVA SLAGS VÆPNA AKSJONER GJENNOMFØRER FRAP?

Streik er ulovlig i Spania. Allikevel ligger dette landet på topp når det gjelder streiker i Europa. Streikene blir angrepet av det væpna fascistiske politiet Guardia Civil, arbeidere blir skutt i fabrikkene og på åpen gate. FRAP står ikke stille og ser på dette, men svarer med samme mynt.

er FRAP terror- ister?

attentater o.l., men den kampen FRAP fører en helt annen.

REVOLUSJONÆR VOLD

FRAP mener at Franco-fascismen må styrtes med vold. Fascismen vil aldri gi seg frivillig og derfor gjennomfører de bl.a. væpna aksjoner mot regimet. Men FRAP er noe mye mer. Da denne frontorganisasjonen ble dannet i 1971 besto den av en rekke organisasjoner for arbeidere, gymnasiaster, kunstnere, kvinner, bønder, studenter, lærere og nasjonale minoriteter, og ikke minst det kommunistiske partiet i Spania, PCE(m-l). Gjennom FRAP har tusener på tusener av spaniere blitt organisert i aksjoner mot fascismen. Tidligere i Røde Garde har vi nevnt den store generalstreiken i fjor der over 1 million arbeidere deltok, den store boikotten av de fascistiske fagforeningsvalgene, og store demonstrasjoner som arrangeres ulovlig over hele Spania. Hver dag organiseres nye anti-fascister i FRAP gjennom aksjoner, demonstrasjoner, møter og propaganda. Spesielt gjennom kampene som har vært og er i forbindelse med Franco-politiets harde forfølgelse av revolusjonære har fronten vokst sterkt. Den første formannen i FRAP var

Dette har konkret ført til at politiet har blitt forsiktigere med å angripe streikende arbeidere fordi de veit at det vil svi. På denne måten baner de væpna aksjonene veien for arbeiderklassens muligheter til å kjempe.

I fascistenes fengsler sitter tusener av revolusjonære. FRAP har gjennomført væpna aksjoner der de har klart å befri fanger fra disse fengslene.

Det skjer også at FRAP henretter åpenbare agenter for det fascistiske politiske politiet, som har som sin fremste oppgave å oppspore og fengsle revolusjonære.

Alt dette er aksjoner som står i nøye sammenheng med de kampene den spanske arbeiderklassen, studentene, kvinnene og bønder fører mot fascismen, aksjoner som tjener denne kampen. Men de peker også videre: FRAP sier at fascismen bare kan knuses gjennom folkekrig etter mønster av bl.a. de Indokinesiske folkene. De væpna aksjonene som er nå, er forspillet til denne kampen.

Derfor er pratet om at FRAP er terroristisk løgn fra ende til annen, det er de falske »vennene» av Spania's forsøk på å sverte den eneste måten folket kan knuse fascismen på: Gjennom revolusjonær vold.

Hvem er det som kaller FRAP for terrorister? Foruten høyrepressen, har disse beskyldningene titt og ofte kommet fra sosialdemokrater og ledelsen i SV og NKP. La oss se på hvilken linje de støtter for Spania.

Lederen for revisjonistpartiet PCE, Carillo, har uttalt følgende: »Vi vil ikke ha noen storming av vinterpalasset, ingen lang marsj, ingen Castro-fjellgerilja.» I stedet går han i allianse med kapitalister, sosialdemokrater, kristelig-demokrater og misfornøyde

Et par eksempler: Carillos parti stilte villig opp sammen med fascistene på plakater for å oppfordre arbeiderne til å delta i de fascistiske fagforeningsvalgene som bl.a. FRAP boikotta. Etter at de fem anti-fascistene ble henretta 29. september, hva gjorde de da? Jo, da arrangerte de en messe i Madrid, en gudstjeneste. Carillos parti stilte villig opp i »valgene» til universitetsrådene i Spania, og redda dermed Francos demokratiske maske. Som om ikke det var nok, så driver revisjonist-

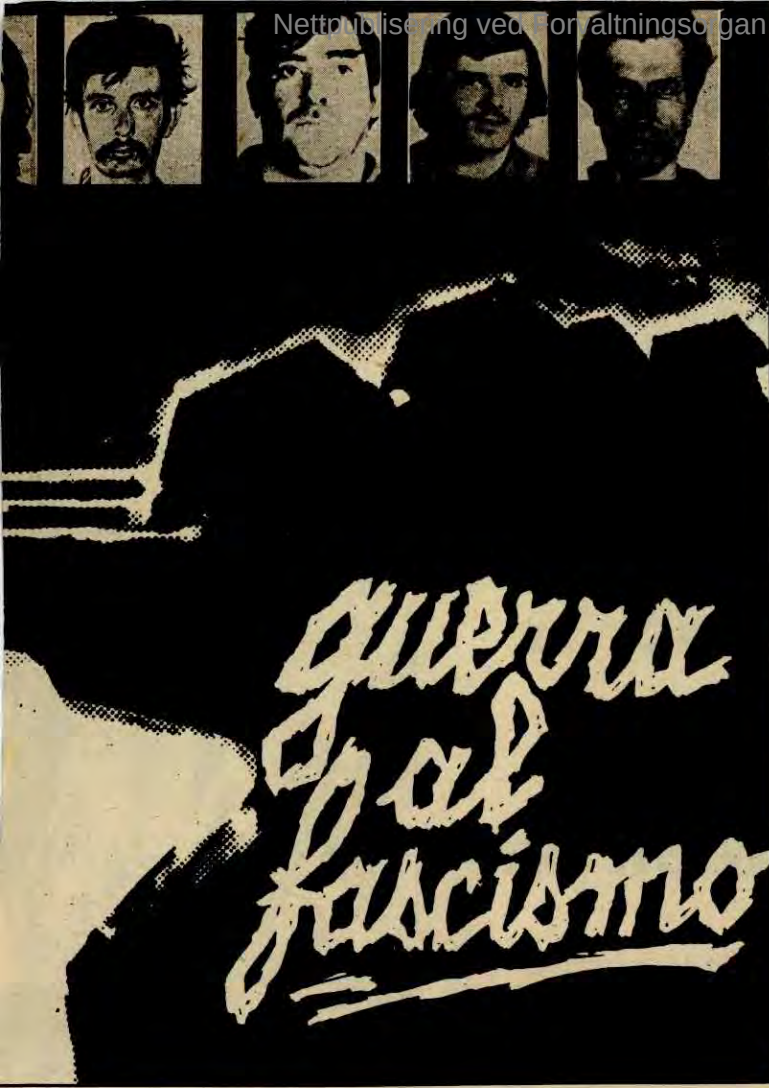
Carrillo

fascister for å styrte Franco på »fredelig vis». Fra sitt eksil i Paris oppfordrer Carrillo med sine allierte i kirke og stat folket til å vise tålmodighet, rettter ville angrep mot FRAP og håper han skal klare å tømme en allianse som sjøl fascistene skal kunne godta som et brukbart alternativ etter Franco.

Men hva slags linje følger Carillos parti i Spania i dag?

lederne direkte angiveri av revolusjonære. Dette er deres linje »mot» fascismen: Mot alle aksjoner, mot de revolusjonære, allianse med reaksjonære og fascister.

Carillo er i likhet med sine allierte i SV- og DNA-toppen livredde for den væpna kampen som virkelig kan og vil styrte fascismen, derfor står de også sammen i hetsen og løgnene mot FRAP.

støtt FRAP!

Borgerpressa holder stort sett kjeft om kampen i Spania, og når de skriver noe så er det alltid fordreid eller reine løgner. Kampen i Spania trenger vår støtte, og vi må støtte de som fører en konsekvent kamp mot fascismen, vi må støtte FRAP. Dette støttearbeidet kan vi drive gjennom å spre kjennskap til kampen gjennom apeller, møter og propaganda. AKP(m-l) og Anti-Fascistisk Komite har gitt ut hver sin plakat om Franco-fascismen, mordene på de fem Spanske anti-fascistene og om FRAP. Vi oppfordrer alle til å bestille disse plakatene.

Men FRAP trenger også penger. De illegale forholda gjør det umulig å drive innsamlingsarbeid slik som vi driver

f.eks. i Norge, og illegaliteten gjør det sjølsagt også dyrere å drive det politiske arbeidet. Studentersamfunnet i Bergen har gått i spissen og bevilga 1 200 kroner til FRAP, og vi oppfordrer alle foreninger, gymnassamfunn osv. til å følge deres eksempel.

Det er sjølsagt også viktig å drive innsamlingsarbeid i forbindelse med stands, møter osv.

JCE (m-l)

I ledelsen for FRAP står det kommunistiske partiet i Spania PCE(m-l) som jobber under fullstendig illegale forhold. Ungdomsforbundet til partiet, JCE(m-l) leder bl.a. organisasjonene FUDE (Føderasjonen av demokratiske studenter) og FEDEM (Føderasjonen av demokratiske gymnaselever). Begge organisasjonene er med i FRAP.

PCE(m-l) ble stifta i 1964 av revolusjonære som brøyt ut av det gamle PCE (Carillos parti) som da hadde blitt helt revisjonistisk. PCE(m-l) la fra starten av stor vekt på det revolusjonære arbeidet blant ungdommen. I begynnelsen var kimen til ungdomsforbundet organisert i Partiet, men i august 1972 ble JCE(m-l) stifta som egen, landsomfattende organisasjon. Siden da har JCE(m-l) jobbet aktivt blant studenter og skoleelever, mobilisert store deler av arbeiderungdommen, utviklet et soldatarbeid

og mobilisert ungdommen i en del landdistrikter. JCE(m-l) driver et utstrakt propagandaarbeid, har stilt seg i spissen for FUDE og FEDEM og også i spesielle ungdomsceller av den illegale fagopposisjonen OSO.

JCE(m-l) organiserer bredt blant ungdommer som deltar i den anti-fascistiske kampen og som ønsker å bli kommunister.

I likhet med partiet er JCE(m-l) illegalt og må jobbe hemmelig. Derfor må de organisere i det skjulte, og aksjonene de gjennomfører må være raskt og godt organisert. Når de driver propagandaarbeid, så drar en gjeng f.eks. på en tur med bussen, noen sperrer utgangsdørene, en person holder en appell, noen samler inn penger til FRAP, og så forsvinner alle på neste stoppested. Franco-diktaturet er steinhardt, og derfor må også propagandaarbeidet organiseres illegalt. På universitetene kan det skje på den måten at

en forelesning plutselig blir avbrutt, så appell, innsamling, spredning av aviser, og vekk. På denne måten klarer JCE(m-l) både å gjennomføre

aksjoner mot fascismen, drive propaganda, verve medlemmer og skolere dem i marxismen-leninismen, og samtidig holde organisasjonen intakt.

hammerverkarbeidar: «åtak på streike- støttekomiteane er åtak på oss »

røde garde vitjar streikestøttekomiteen på grünerløkka

Røde Garde har hatt ein samtale med nokre av medlemmane i streikestøttekomiteen på Grunerløkka i Oslo. Røde Garde spurte dei kvifor dei hadde danna ein permanent streikestøttekomite.

— Heile den kapitalistiske verda er i dag inne i ei alvorleg krise. Monopolkapitalen og staten vil velte byrdene av krisa over på arbeidsfolket. Arbeidsfolk sitt mektigaste våpen her i Noreg i dag er streiken, og vi ser i Noreg i dag ei veksande streikerørsle. Skal ein streik føre fram til siger må dei streikande få støtte, både økonomisk og politisk. Erfaringar som er gjort gjennom t.d. Hammerverksaka viser at LO-leiinga

driv aktiv sabotasje av kampen, og Hammerverkarbeidarane har sjøl sagt at hadde det ikkje vore for det aktive støttearbeidet som har vore drive, hadde dei for lenge sidan vore nøydd til å blåse av kampen. Erfaringane viser at støttekomitear er naudsynlege for at streik skal føre til siger.

Tidlegare har vi oppretta støttekomitear for kvar ny streik som har vorte sett i gang. Når streiken har teke ende, har støttekomiteen vorte nedlagd. Men ein slik måte å jobbe på er ikkje tilfredsstillande. Permanente streikestøttekomitear er ein føresetnad for at støttearbeidet skal bli ei masse-rørsle. Vi må ha permanente

streikestøttekomitear som kan oppsummere dei erfaringane som streikar og støttearbeid gir, og streikar skal ikkje kome uventa på oss, så vi må vere førebudde på dei kampane som til ei kvar tid kan kome.

— Røde Garde spurde kamerateane frå Grunerløkka vidare, kva er det politiske grunnlaget for streikestøttekomiteen, og kven er med i desse.

— Den aktive solidariteten er arbeidarklassen sitt viktigaste våpen i streikekampen. Vi står følgelag dei streikande på deira egne premisser. Streikestøttekomiteane er ikkje noko alternativ til fagforeiningane, men fordi det framleis er mange fagforeiningar i dag som ikkje er kamporganisasjonar, er desse streikestøttekomiteane naudsynlege. Og naturlegvis er det viktig å styrke sambandet mellom fagforeiningane, arbeidsplassane og streikestøttekomiteane. Fleirtalet i komiteen vår er vanlege arbeidsfolk, og dette er naturlegvis ein styrke. Vi har også med ein del folk som ikkje er arbeidarar, men som vil stø arbeidsfolk sin kamp. — Grunerløkka streikestøttekomite har hatt stor framgang, de må vel ha mykje å lære andre som vil bygge

streikestøttekomitear. Kan de fortelje litt om korleis de arbeider?

— Ein streikestøttekomite skal ikkje berre vere aktivistar som står på stand og deler ut flygeblad. For det første må vi vere skikkeleg organisert. I distriktet vårt, Grunerløkka, er vi organisert i ein komite. Etterkvart som denne komiteen vaks, fann med det mest tenleg å organisere oss i smågrupper. Før vi delte oss inn i smågrupper var det vanskeleg å få skikkelege diskusjonar på møta våre. Det var stort sett dei same folka som snakka, dei aller fleste turde ikkje ta ordet. Og det å ha komitear med eit aktivt indre liv er heilt naudsynleg for at vi skal ha framgang. I komiteen diskuterar vi naturlegvis dei konkrete streikane, vi oppsummerar erfaringar frå

Fra streikestøtte-konferanse for Hammerverkarbeiderne. Konferansen vedtok at streikestøttekomitearbeidet var avgjørende for streikens utfall.

Fra Hamnerverkdemonstrasjonen i Oslo.

tidlegare arbeid, vi diskuterar kva kamper vi kan vente oss utover, m.a. har vi begynt å diskutere tariffoppgjeret til våren, fordi vi skal vere førebudd på at det kan bli reist kampar i samband med det. Vi studerer også dei marxistiske klassikarane, for sjølv om komiteen er samansett av folk med ulik politisk oppfatning, er vi samde om at det er hjå dei marxistiske klassikarane vi finn den beste oppsummeringa av arbeidsfolk sine kampar opp gjennom tidene. M.a. har vi studert Lenin sin artikkel »Om streik», og vi har brukt den boka som nyleg kom ut på Oktober forlag om politisk økonomi. Der har vi særskilt studert det som står om den økonomiske krise. Desse politiske diskusjonane og studiane som vi har i komi-

teen gjer oss godt rusta når vi skal stå på stand, når vi deler ut flygeblad på bedriftene og når vi går på husbesøk. På denne måten får vi ut propagandaen vår, og det er også gjennom dette arbeidet vi rekrutterer nye folk til komiteen. I tillegg til dette, legg vi også stor vekt på det øko-

STREIKESTØTTE- BEVEGELSENS INFORMA- SJONSKONTOR TOFTESGT. 68, OSLO 5.

nomiske arbeidet. Når vi står på stand samlar vi inn pengar til dei som er ute i streik. Kvar medlem i komiteen gir kvar veke ein fast sum pengar, av desse pengane gir vi ein fast sum til det sentrale streikestøttekontoret, vi bruker og ein del av desse pengane til å lage eige materiell og det som då er igjen gir vi i direkte streikestøtte.

— No har de så vidt nemt det sentrale streikestøttekontoret, kan de seie litt om korleis de meiner forholdet mellom dette og kvar einskild komite skal vere?

— I Noreg i dag skjer ting raskt. Permitteringar, oppseiingar osv., alt som skjer rundt omkring i landet bør det sentrale kontoret ha greie på. Den sikraste måten å få oversyn på, er at vi har mange komitear rundt om som kan seie i frå til det sentrale streikestøttekontoret når det skjer ting på deira plass. Dei einskilte komiteane bør også vere flinke til å sende inn oppsummeringar av erfaringar dei har gjort. Til sist, dei einskilte komiteane må støt det sentrale kontoret økonomisk. Utifrå dei opplysningane som det sentrale kontoret får, skal dei til ei kvar tid ha oversyn over det som skjer. Utifrå dette skal dei då kunne lage materiell som kan sendast rundt til streikestøttekomiteane. Det sentrale kontoret skal naturlegvis også vere til hjelp for folk som har

lyst å danne nye komitear. Ei oppmoding til alle som les dette: Sørg for å komme med i ein streikestøttekomite, og ver aktiv i å kontakte det sentrale streikestøttekontoret.

— Det aktive streikestøttearbeidet som har vore drive den siste tida har vorte utsett for harde angrep, korleis ser de på desse angrepa?

— Angrepa kjem jo frå ulike hald, hardest frå AP- og LO-leiinga og frå leiarar i SV. Kommunisthets er den metoden som vert brukt for å få folk til å ta avstand frå streikestøttearbeidet. Grunnen til at angrepa kjem, er at streikestøttekomiteane har vist seg å vere ei viktig kraft i støttearbeidet ved mange streikar den siste tida. SVaren Harbu seier seg så fint å meine at støttearbeid for streikande skal drivast berre innafor fagforeiningane. Dette høyrer jo fint ut, men vi må sjå på korleis situasjonen er i dag. I mange fagforeiningar er det klasse-samarbeidet som enno rår. Og det har vist seg at det aktive støttearbeidet som har vore drive utanfor fagforeiningane har vore heilt naudsynleg. Spør Hamnerverkarbeidarane, telefonsentralmontørane, heismontørane. Det aktive støttearbeidet har vore ein føresetnad for dei sigrane som er vunne i desse kampane.

Fra Austad-streiken 1971. Allerede da var det harde kamper med revisjonistene om hvordan støttearbeidet skulle drives.

Aspengren får sine direktiver fra NAF-formannen Selvig.

reis kampen mot samordna oppgjjer

I den siste tida har det vore ein stor-offensiv frå AP/LO-hald for å gjere tariffoppgjeret til våren til eit samordna oppgjjer med staten som aktiv deltakar. Dette gjer at folk må setje seg inn i kva samordna oppgjjer og statsinnblanding vil seie. Kampen må reisas raskt, alt 10. desember skal LO sitt representantskap avgjere oppgjerforma.

KVA SAMORDNA OPPGJER ER

Innhaldet i eit samordna oppgjjer er at alle forbunda vert samla i ei gryte og så forhandlar LO-leinga for dei under eitt. Ein mindre avart av samordna oppgjjer er kopling. Då vert avstemmingsresultata frå fleire forbund kopla saman.

Dei viktigaste argumenta mot samordna oppgjjer er:

1. Samordna oppgjjer er ein effektiv reiskap for å presse lønnsstillegga ned. Taket for lønnsstillegga vert pressa nedover fordi oppgjjeret omfattar alle, både lønsame og ikkje lønsame næringsgreiner. Dei ulønsame vil ikkje ha »råd» til å gje høge tillegg, og dermed vert heile oppgjjeret avgjort etter kva dei har »råd» til.

Ein viktig konsekvens av dette vert at arbeidarar på dei store arbeidsplassane mist interesse for tariffoppgjeret — dei får jo ikkje noko ut av det

likevel. Dei får sin lønsauke gjennom lokal kamp, såkalla lønsgliding. Slik vil eit samordna oppgjjer undergrave tariffoppgjeret, og dei som alt ligg bak lønsmessig vil berre sakke meir etter.

2. Eit viktig politisk resultat av eit samordna oppgjjer er at arbeidarklassen aldri vil vere i stand til å setje makt bak krava. Skulle forhandlingsresultatet verte nedstemt ville det vere det same som general-streik, alle forbund samstundes ut i streik. Det er ein stor illusjon å tru at LO-leinga, NAF eller staten vil gå med på slikt. Resultatet av ein slik situasjon ville vere tvungen lønsnemd. Resultatet skal godtas av arbeidarklassen enten den likar det eller ikkje.

3. NAF, AP og LO toppen nyttar krisa som eit argument for samordna oppgjjer. Dei seier at høge krav berre vil føre landet ut i ei ennå større krise, ein må sjå det heile

nasjonaløkonomisk og så vidare. Me har i tidlegare nummer av Røde Garde synt kor grunnfalske slike argument er. Det AP/LO leinga vil med slike argument er å velte krisa over på arbeidsfolk.

Det einaste som er bra frå arbeidarklassen sitt synspunkt er å stille harde krav og stå på desse krava.

4. Samordna oppgjjer er ei oppgjerform NAF og LO-toppen treng for å ha betre kontroll med lønningane. For å sikre profitten trengs ei oppgjerform der det er lett å »styre» lønsutgiftene.

SAMORDNA OPPGJER MED STATEN SOM AKTIV DELTAKAR

»... vil arbeide for å oppheve den nåværende struktur i arbeidslivet, med LO og NAF som de sentrale motpolar... vil bygge på 'næringssting', der arbeidsgivere, arbeidstakere og den norske stat i fellesskap skal arbeide for landets beste.»

Dette kan høyrast ut som ein ønske. drøm frå Kleppe eller Skånland om framtidens tariffoppgjer og fagrørsløse. Det er det ikkje. Det er eit sitat

frå programmet til nynazistane. Og det skulle seie ikkje så reint lite om dei ymse framlegga frå Skånland og »pakkane» frå Kleppe.

I ei krisetid slik me nå er oppe i, treng monopolkapitalen statsapparatet til å halde arbeidarklassen nede og stogge kampen for å forsvare levevilkåra.

I den siste tida har det kome to komite-innstillingar som er Skånlandutvalget sine framlegg i ny frakk. Ei innstilling kjem frå Stortinget, den andre frå LO. Som Skånlandutvalget sine fram-

Kunstnerne demonstrerer også

klipp & kommentar

legg går begge desse inn for at tariffoppgjeret skal tas som ein del av statsbudsjettet. Der skal det serverast »kleppe-pakkar» som skal vere kokt saman av eit inntektspolitisk »råd».

Dette vil vere eit stort skritt i retning av korporativisme, det vil seie LO, NAF og staten samla i eit organ.

Med hjelp av Kleppe-pakkar skal bedriftene sleppe unna med låge lønsaukingar samstundes med at staten skal kome med subsidiar. Resultatet er at arbeidsfolk får eit lågt direkte lønstillegg og at dei »får» subsidiar frå staten. Subsidiane er skattepengar som arbeidsfolk sjøl har betalt. Ein skal altså sjøl betale sin eigen lønsauke.

STODA I DAG, KAMPEN SOM MÅ FØRAST

Slik stoda er i dag står me altså framføre eit reelt trugsmål ikkje berre for samordna oppgjær, men og for statsinnblanding. Dette gjer at den viktigaste kampen i den fasen me nå er inne i er kampen mot samordna oppgjær og Kleppe-pakkar.

Det einaste som kan stogge dette er ein kraftig opinion på kvar einaste arbeidsplass, slik at LO-leiinga ikkje vil våge å setje planane ut i livet.

I denne kampen er det og viktig å vite kven som er venner og kven som er fiendar. AP/LO leiinga har alt ope avslørt seg. SV-leiinga går formelt mot samordna oppgjær, men praksisen deira har synt at dei ikkje er å stole på. Til dømes stemte SVerane på Stortinget for framlegget om Kleppe-pakke fordi dei var mot det dei kalla »demonstrasjonspolitikkk».

I kampen mot samordna oppgjær må ein samle alle ærlige og kampvillige arbeidrarar for klassen sine krav.

mot samordna oppgjær.

SAKHAROV

»freds»prisvinneren, har skrevet sitt politiske manifest. I boka »Mitt land og verden» legger han bl.a. fram sitt syn på EEC, og på Vietnamkrigen. Han går inn for et sterkt EEC i nært samarbeid med USA. Når det gjelder Vietnam så støtter han USA fullt ut, og beklager at USA ikke hadde en hardere linje overfor de land som støtta Nord-Vietnam og FNL med våpen. Han kritiserer skarpt europeerne for at de ikke viste større forståelse og ga mer aktiv støtte til USAs røverkrig i Vietnam. Og »freds»-prisen kommer han antakelig til Oslo for å hente i desember.

STEIN LARSEN

sentralstyremedlem i Rød Ungdom, ble i fjor på den 10. desember under demonstrasjonen mot nobelprisutdelinga arrestert og mishandlet av politiet. Han er nå dømt til 300 kroner i bot, subsidiert 6 dagers fengsel hvis han ikke betaler.

MUSIKKTROPPE

i Garden gjennomførte like etter henrettelsen av de fem spanske anti-fascistene den 29. september 2 minutters stillhet under oppstilling for å minnes kameratene. For aksjonen er de nå blitt dømt til permnekt og bøter. 6 dagers permnekt er straffen, for korporaler og vise-korporaler 60 kroner i bot, subsidiert 4 dagers vaktarrest. Soldaten som tok initiativet til aksjonen den 2. oktober har fått 8 dagers vaktarrest. Avgjørelsen vil bli anket og vi oppfordrer soldater og andre til å sende støtteuttalelser til soldatene.

En av de sakene borgerpressen har prøvd å slå mest mynt på i hetsen mot ML-bevegelsen er den angivelige infiltrasjonen i Hitra-streiken. Tore Tømmerdal fra Leksvik har blitt brukt som en kaste-

Hitra

ball i alt fra NÅ og Aftenposten til sosialdemokratenes presse, og påstander om løgn og infiltrasjon har blitt slått stort opp.

På studentersamfunnets møte i Oslo den 8/11 ble det referert et brev fra Tore Tømmerdal der han dementerte og trakk tilbake alle påstander om infiltrasjon fra AKP(m-l), og beklaget den måten han hadde blitt misbrukt på i denne saka. Dermed er løgnpropagandaen tilbakevist en gang for alle, men vi tar vel ikke mye feil om borgerpressen helt utelater dette dementiet og står på med nye løgner i sak etter sak i tida framover.

UNGDOMSFORBUND I

USA

Avisa til October League(m-l) i USA, the Call, melder i sitt siste nummer at det er oppretta et nytt, kommunistisk ungdomsforbund i USA. Communist Youth Organisation (CYO) ble danna i ei tid da USA er ramma av politisk og økonomisk krise, bl.a. så er arbeidsløsheten blant ungdom på anslagsvis 50 %, i ei tid da det er like før et nytt marxist-leninistisk parti blir danna i USA, i ei tid da det er viktig å utbre kjennskapen til kommunismen blant ungdommen. CYO vil legge stor vekt på å avsløre revisjonistenes ungdomsorganisasjon YWLL som ser det som sin viktigste oppgave å oppfordre arbeidsløse ungdom til å sende brev til Kongressen for å be dem om å ordne opp, og prøver å kanalisere all kamp ungdommen reiser inn i fredelige parlamentariske former.

STORMKLOKKA

SUs avis, »Stormklokka» er såvidt vi forstår innstilt inntil videre, og vil ikke komme med noe nytt nummer før etter landsmøtet på nyåret, angivelig av økonomiske grunner.

BLUCHER I HARDT VÆR

Blucher er ute i hardt vær for tida, han og slengen hans har prøvd seg på en turne rundt i landet for å vinne folk for NUF. Men omtrent på hvert eneste sted de har vist seg, har de blitt kjeppjaga etter noen få timer. Forsøket på å vinne folk i Fredrikstad ble knust. I Bø innkalte nynazistene ved distriktshøgskolen til møte med Blucher. Møtestedet ble holdt hemmelig, men på kort tid ble det mobilisert en stor skare arbeiderungdommer og yrkesskoleelever mot møtet. I Bergen prøvde Blucher å dele ut løpesedler i byen, men en stor

mengde folk samla seg rundt med en gang. Politiet tok dem i forvaring, men plasserte dem på Hotell Norge. Etter en demonstrasjon utafor hotellet, ble de igjen tatt i forvaring av politiet, men denne gangen plassert på toget ut av byen.

Disse eksemplene viser at motstanden mot nynazistene er hard og militant, og at slike aksjoner er det viktigste middelet for å hindre dem i å spre sin gift. I tillegg oppfordrer vi folk til å delta i den landsomfattende underskriftsaksjonen mot det nye nazipartiet som Anti-Fascistisk Komite har lansert. Skriv inn etter lister: AFK, boks 27, Haugenstua, Oslo 9.

På landsstyremøtet i SU 27–28/9 ble et forslag om at SU skal være SVs ungdomsorganisasjon vedtatt med 17 mot 11 stemmer. Mindretallet, som besto av KU og noen AIKUere og «uavhengige» stemte for et forslag om at SU skal være en «sjølstendig, uavhengig» ungdomsorganisasjon. Dette var KUs forslag. KU har ønsket dette fordi de da ville få større muligheter til å vinne oppslutning om sitt åpne forsvaret for Bresjnev og sosialimperialismen.

Situasjonen i dag preges av harde fraksjonskamper om hvilken revisjonistisk retning

Det siste i SFUernes taktikk som nå har kommet fram er at SFU driver en intens vervekampanje for å melde SVere som er under 30 år inn i SU for å sikre seg flertall over KU. Det viser oss at striden er bitter og hard.

I KU er det imidlertid også strid om hva som bør gjøres. Når dette leses er KUs landsmøte over og striden muligens avgjort. Det striden i KU står om er hvorvidt KUerne frivillig skal trekke seg fra SU for ikke å ødelegge «det gode forholdet» og da samtidig innrømme sitt nederlag overfor SFU, eller om de skal bite seg fast for å vinne med seg det

hva skjer i SU

Lederen i SU, Monica Skanche, som nylig har trukket seg.

som skal vinne kontrollen over organisasjonen. Sannsynligvis vil SFU-fraksjonen vinne flertall og KU tvinges til å bryte ut.

For å oppnå dette kjører SFUerne nå en kampanje for å få kasta så mange som mulig av KUerne fra tillitsverv i SU før landsmøtet som skal holdes over nyttår en gang. Måten dette skal gjøres på er å innkalle til ekstraordinære årsmøter og på disse vedta mistillitsforslag til KUere som har tillitsverv og stemmer mot landsstyreflertallets vedtak. Og det vil sjølsagt KUerne gjøre, ettersom de på landsstyremøtet erklærte at de ikke ville bøye seg for vedtaket og heller ikke akseptere munncurv slik flertallet ville pålegge dem.

som er mulig.

Uansett hvilke linjer som følges av SFU og KU i tida som kommer er det ganske sikkert at vi vil få to revisjonistiske ungdomsorganisasjoner i dette landet om ikke så altfor lenge.

I et intervju i Arbeiderbladet 11/11 gjør formannen i SU, Monica Skanche det klart at hun trekker seg som formann. Det betyr antakelig at KU på sitt landsmøte har bestemt å følge Moskvas direktiver og opprettholde ungdomsorganisasjonen i likhet med partiet. Resultatet av splittelsen vil da bli et bittelite isolert KU, og en fløy som vil være SVs ungdomsorganisasjon. Men fremdeles vil det være krefter som jobber for en samla organisasjon som skal støtte både NKP og SV.

SU vil splittes i minst 2 deler

- byråkrati og

Alle de tidligere SUerne som Røde Garde har bragt intervjuer med den siste tida har nevnt byråkratiet i SU som passiviserer og undertrykker medlemmene. Vi skal her gi Røde Gardes lesere litt mer innblikk i hvordan dette arter seg og hva vi mener er årsaken til det.

I Spartacus (SUs medlemsblad) nr. 2/74 skriver »Erik-p.t. Bodø»: »SVU er idag ein byråkratisk organisasjon. Kontakten mellom sentralen og lokallaga er dårleg. Det tek ofte lang tid før laga får svar på brev. Materiell til aksjonar kjem etter at aksjonane er avslutta. For å provosere vil eg setje fram denne påstanden at sentralen hadde verka like bra om det ikkje var eit einaste

lokallag att. Det er ingen sentralt som har noko grep om kva for lokallag som arbeider. Lag får tilsendt stoff i lang tid etter at dei i røynda er oppløyste...»

Ellen Jacobsen, Arendal, følger opp tråden i nr. 1/75 i innlegget »Kamp mot papirtigre». Hun forteller om fylkets landsstyreprerentant som ikke blir innkalt til landsstyremøter og ikke får papirer. Om arbeidsplanen til SU sier hun: »Fylkesstyret i Aust-Agder har sett på den. Vi er enig om at den er preget av idealisme. Den er meget fjernt fra vår sørlandske virkelighet. Den hverken kan eller vil bli oppfylt her hos oss. Neppe så mange andre steder heller...» Og hun slutter slik: »Så, jeg vil derfor

hva slags organisasjon etter splittelsen?

SFU-ledelsen mener at da vil alt bli bra og progressivt. Vi for vår del vil overlate til leserne sjøl å dømme og skal bare bringe noen sitater som burde klargjøre hva splittelsen innebærer av politisk brudd med revisjonismen.

På SVU-seminaret i Akershus den 15 og 16. juni 1974 sa Ingrid Ofstad (nest-leder i SU, tidligere leder i SU) bl.a.: »Grunnen for at vi ikke skal samarbeide med AUF er at de er en såpass liten organisasjon, og at den er i en så dårlig forfatning.» Klar markering mot sosialdemokratiet, som vi skjønner. Men AUF er jo ikke en sosialdemokratisk, borgerlig organisasjon, hør bare her: »Hva er AUF? 1) AUF er et radikalt alibi for DNA. 2) AUF er en sjølstendig organisasjon som bygger på marxismen og sosialismen.»

Om DNA har I.O. også flere interessante vurderinger, f.eks.: »Arbeiderklassen har to partier som kjemper for deres krav, SV og DNA.» Hun prøver seg også på en klasse-

SV har gått åpent ut mot streikestøttekomiteene

analyse av ledelsen i DNA og kommer da til følgende interessante resultat: »1) De er valgt av arbeiderne og derfor må de kjempe for arbeidernes krav. 2) Ledelsen i DNA samarbeider med de borgerlige fordi de da kan få ivarett sine personlige interesser.» (Våre uthevn. Red.) Og tilslutt om taktikk overfor DNA: »...det er viktig å jenne seg når det er

fare for at de borgerlige kan få gjennom sine forslag.»

For de som ikke mener at dette er nok til å understreke at det som blir igjen av SU-ledelsen ikke bryter med revisjonismen vil vi bringe et sitat av nyere dato, fra et dokument utsendt etter SUS landsstyremøte 27-28. september i år. Her sier Asbjørn Eidhammer på vegne av flertallet: »Ein del av

dei som var i mindretal på landsstyremøtet kjem til å gå ut og danna ein eigen ungdomsorganisasjon. Dette er ei ærleg sak, og det er ikkje vårt mål å bekjempe denne nye organisasjonen. Vi står einannan ennå svært nær politisk, og vi må alle være interessert i politisk samarbeid seinare for å kjempe for eit sosialistisk Norge.»

revisjonisme

foreslå for våre sentrale kadre at de graver seg ut av den papirhaugen de har laget seg av forslag og tiltak og planer og programmer. At de vikler seg løs fra nettet med sentrale kompromisser og flyr ut i lokallaga.

Verden er større og muligens en smule annerledes enn den til tider kan fortone seg fra St.Olavsgt., Grønlandsleiret og Rosenkrantzgt. ...»

Vi kunne sitert lengre og fyldigere. Vi skal heller nevne noen konkrete saker:

SUs økonomikampanje, igangsatt høsten -74 hadde mål på kr 75000. I januar -75 hadde den ifølge Spartacus oppnådd kr 9556,95. Siden har ingen hørt noe om den (bortsett fra gjentatt masing om penger til tross for store tilskudd både

fra staten og SV).

SU hadde også samme høst en »arbeiderungdomskampanje». Dvs. at de skulle ha hatt en slik kampanje. For den kom aldri lenger enn til spaltene i Spartacus.

Det storslagne stiftelseslandsmøtet 8-9/2 var heller ikke spesielt godt forberedt skal vi tro Ole Petter Lien fra Lillehammer SU som skriver i Spartacus nr 3/75: »Papirene til stiftelseslandsmøtet kom alt for seint - 3 dager før landsmøtet. Laget fikk ikke diskutert de reviderte kamp og prinsipp-programmene.» Lillehammer SU var ikke de eneste med disse erfaringene.

Mer kunne nevnes. F.eks. SUs sommerleir ved Sandefjord med 25-35 deltakere. Eller at SUs avis »Stormklokka» ikke har kommet ut

siden i sommer og ser ut til å ha kastet anker et sted hvor ingen får øye på den. Men skal stoppe med eksempler her og heller si litt om hva vi tror dette kommer av.

Er det sånn at ledelsen i SU som leder organisasjonen på denne måten bare er en dårlig ledelse fordi den ikke »skjønner» at papirer må sendes i god tid, at planer må ta utgangspunkt i virkeligheten og at for å få fram diskusjon må en »vise fram» uenigheten?

Vi tror ikke det. Etter vår mening er det tvert imot nettopp politikken, revisjonismen, som med naturmøvendighet må føre til nettopp sånne resultater. Ledelsen har ikke lagt opp til debatt fordi den ikke har ønska debatt. Ledelsen har ønska »kompromisser» og en måte å få det på er å holde medlemmene borte fra all debatt om motsetningene i organisasjonen. Økonomisk sjølberging er ikke mulig for en organisasjon med en ledelse som er fødd og finansiert av klassestaten og har som mål å overta

makta i klassestaten. Viktige spørsmål som holdninga til DNA og Sovjet er ikke blitt reist fordi en har frykta debatten. F.eks. sa SUS stiftelseslandsmøte i sitt vedtak om Sovjet: »Sentralstyret pålegges å organisere en oppsamling av konkrete opplysninger, utarbeide analyser på grunnlag av marxismen og starte opp en diskusjon i hele organisasjonen om dette spørsmålet.» Hvor ble det av opplysningene og analysen? Den har sjølsagt ikke kommet. Debatten er nettopp starta, men uten å stille fram noen uenighet. Spørsmålet om Sovjet var kanskje ikke så viktig at landsmøtevedtaket var verdt å overholde?

At arbeidsplaner og diverse »aksjoner» blir 100% fiasko kan ikke undre noen når ledelsen er revisjonistisk. »Revisjonismen ved makta betyr borgerskapet ved makta» har Mao sagt. Denne sannheten har vist seg og vil fortsette å vise seg i SU. Organisasjonspraksisen er uløselig knytta til ledelsens politikk.

DEN 3. VERDA:

hovedkrafta i kamp mot supermaktene

Chou En-lai sa i 1973 at det rår stor uorden under himmelen, han sa også videre at situasjonen i verda er utmerka. Kva tyder dette? Jo, eit gammalt mønster er i ferd med å bryte saman, eit nytt mønster veks fram. Imperialismen lir stendige nederlag. USA er kasta ut av Indo-kina, Portugal har mista koloniane sine, og USA og Sovjet har mista kontrollen i FN. Dette er noko av innhaldet i Chou En-lai sine ord.

Den 3. verda er hovedkrafta i kampen mot imperialismen, mot supermaktene si utplyndring av naturrikdomane og folket i 3. verda. Kampen som den tredje verda fører veks stendig i styrke. Tendensen er einskap og samarbeid mellom folka og nasjonane i tredje verda mot supermaktene USA og Sovjet.

KVA MEINER VI MED DEN 3. VERDA?

Den tredje verda er u-landa, hovudsakleg Afrika, Asia og Latin-Amerika. Desse landa er ikkje-industrialiserte land og årsaken til det er imperialismen si utplyndring. Kolonialisme og imperialism har for desse landa betydd rovdraft på naturrikdomane. Desse landa har stort sett fungert som råvareprodusentar for imperialistmaktene. Berre dei råvarene som har gitt stor nok profitt har blitt skipa ut. Eit eksempel som viser imperialismen sin rovdraft: Ved utvinning av olje vert også

naturgass utvunne. Men naturgassen er ikkje så profitabel som oljen, derfor blir den brend opp. I 1973 vart 110 milliardar kubikkmeter gass verd 6 milliardar dollar oppbrend.

Kolonialisme og imperialism har ikkje berre betydd rovdraft på naturrikdomar, men også på arbeidskrafta. T.d. i samband med oljeutvinninga i den 3. verda, skulle ein tru at det også skulla ha vokse opp mykje industri i desse landa. Men oljeraffineri har blitt lagt til dei industrialiserte landa, og ferdige produkt har blitt seld tilbake til u-landa til det mange-dobbelte av det dei sjølve

fekk for råvarene. Den industrien som likevel har blitt lagt til u-landa, har kunna halde lønnsnivået nede på grunn av svære reservearmear av arbeidslause.

I dag er 3. verda hovedkrafta i kampen mot imperialismen og supermaktene, vi skal sjå litt nærare på kva områder dette viser seg:

KVA SKJER I FN?

FN har utvikla seg frå å vere eit stormaktsreiskap til å bli eit forum for styrking av einskapen mellom landa i den 3. verda.

USA hadde makta i FN den første tida og USA hadde framgang: Staten Israel vart danna, vi fekk aggresjonskrigen mot Korea, og Kina vart utestengd frå FN. Men USA kan ikkje lenger gjere som det høver seg i FN. I 1971 fekk Kina plassen sin i FN, og dette vart eit vendepunkt for situasjonen der. 77-lands-gruppa er det organiserte uttrykk i FN for einskapen mellom landa i den 3. verda. Opprinneleg var

gruppa ei samling av 77 land i den 3. verda, seinare har det kome minst 20 land i tillegg. Denne gruppa la i 1974 fram eit forslag om ei ny økonomisk verdsordning. Dette forslaget gjekk stort sett igjennom i FN, mellom anna vert det slått fast at; kvart land har suveren rett til sine naturrikdomar, i det inngår at dei har retten til å nasjonalisere dei, at det må opprettast eit rettferdig høve mellom prisane på råvarer og industri-varer, og at u-landa sine interesser må kome i første rekke i alle internasjonale økonomiske forhold. Naturlegvis møtte forslaga frå 77-gruppa stor motstand frå USA og Sovjet. USA gjekk til ope angrep på forslaga medan Sovjet nytta ein annan taktikk: Sovjet gjekk mot ei ny økonomisk verdsordning og snakka i staden om å opprette og bevare ei ærleg og rettferdig økonomisk ordning, men slett ikkje ei ny. Einskapen innafor FN mellom land i den 3. verda er stor. Vi skal sjå litt nærare på

Demonstrasjon i Brasil mot diktaturet og USA-imperialismen.

pen

eit av dei områda der samarbeidet har gitt seg konkrete utslag: OPEC.

KVA ER OPEC?

OPEC er ein samanslutning mellom land i den 3. verda som produserer olje. OPEC er eit middel for den tredje verda for at meir av den rikdomen som olja representerar, skal bli verande att i 3. verda, at ikkje supermaktene skal reise av stad med den. Mange av landa som er med i OPEC er reaksjonære regimer som undertrykker og utbytter sitt eige folk, dei brukar til og med oljeinntekter til våpen for å slå ned folkelege opposisjonelle rørsler. T.d. er Iran eit slikt reaksjonært regime. Men likevel, det viktigaste ved OPEC er at det betyr eit kraftig angrep mot imperialismen, særleg mot supermaktene Sovjet og USA. Supermaktene sin kontroll over verda sine oljeressursar er kraftig svekka pga. OPEC og alle slag som vert retta mot supermaktene er bra. OPEC vart danna i 1960, då hadde oljelanda fått nok av rovdrifta og utplyndringa av sine egne rikdomar. Danninga av OPEC har tyda at dei oljeproduserande landa har auka sin del av inkomene av olja frå 15 til 30 prosent. Denne framgangen som OPEC har hatt har inspirert 3. verda til også å danne andre råvare-samanslutningar.

Vi har vist nokre eksemplar på korleis situasjonen i den 3. verda har endra seg, og korleis desse landa har slutta seg saman for nasjonalt sjølvstende og kamp mot supermaktene sin utplyndring. Dette samarbeidet er eit viktig trugsmål mot supermaktene sin kamp om verdensherredøme.

Men det er også landa i den 3. verda som står i spissen for den fullstendige frigjeringa fra imperialismen gjennom våpna revolusjon og sosial-

Geriljasoldater fra ZANU i trening.

isme. På alle kontinent i den 3. verda slåss væpna frigjeringsrørsler for fullstendig frigjering. Dette er det viktigste uttrykket for korleis den 3. verdas folk står i spissen for kampen mot supermaktene, og det viktigste trugsmålet mot supermaktene på sikt.

FOLKET I DEN 3. VERDA VISER VEGEN – FOLKEKRIGENS VEG

Det er ikkje mange månadane sidan Kambodsja sigrar endeleg over imperialismen. Kambodsja sin siger er den største siger nokon frigjeringshær har vunne på dei siste 20 åra. Etter denne sigeren kan ingen lenger tvile på at ein liten og svak nasjon kan slå ein angripnar uansett kor stor og sterk han er. Sigeren i Kambodsja er ei stor oppmuntring for folk i den 3. verda, men også for alle andre som kjempar mot imperialismen.

I mange andre land i den 3. verda går folket same vegen som i Kambodsja, den væpna kampen sin veg. Folket slåss med våpen i hand for sjølvstende og fridom. Eit av desse landa er Zimbabwe (kanskje bedre kjend som Rhodesia – eit namn som kolonistane gav landet). Her er det ZANU (Zimbabwe sin Afrikanske Nasjonalunion), og hæren

deira, ZANLA (Zimbabwe sin Nasjonale Frigjeringshær) som leier frigjeringskampen. ZANU har klart vend seg mot Sovjet sine intriger i det sørlege Afrika. Fleire og fleire frigjeringsrørsler viser i dag ein tendens til å gå mot Sovjet. ZANU si line er klart uttrykt i ein leiar henta frå Zimbabwe News: »Folket sin fridom kan ikkje vinnast ved forhandlingsbordet, den kan berre nåast ved å styrte undertrykkarane og deira system gjennom voldeleg kamp».

Fordi den 3. verda bruker folkekrigen sin veg, er den hovudkrafta i kampen mot imperialismen og supermaktene.

DANN SOLIDARITETSKOMITEAR FOR DEN 3. VERDA

Den 3. verda driv ein rettferdig kamp, og kampen deira er framskreden, dei går folkekrigen sin veg. Deira kamp gir stendig vekk imperialismen alvorlege tilbakeslag, og deira kamp viser oss at det nyttar å kjempe mot imperialismen. Derfor, anti-imperialistar, ver med på å studere og lære av 3. verda sin kamp, ver med på å propagandere denne kampen. Vis den 3. verda aktiv solidaritet – solidaritet er eit mektig våpen.

Pål Steigan: "HETSEN KOMMER FORDI VI ER I FRAMGANG"

– Pål Steigan, kan du si litt om de aktuelle klassekamp-sakene Partiet står oppe i nå, og spesielt hva den anti-kommunistiske suspensjons-kampanja betyr for Partiets arbeid?

– Først litt til bakgrunnen. Fra 1970 til i dag har det skjedd en kraftig utvikling i ml-bevegelsens evne til å stille seg i spissen for arbeiderklassens kamper. Ikke minst streikene i 74 og 75 viste at partiet hele tida stilte riktige paroler, var en effektiv støtte og det eneste partiet de

streikende kunne stole på. Partiet er blitt en anstøtsstein for kapitalistene og for pampene i fagbevegelsen. For kapitalistene betyr det millioner fra eller til å få kasta ut ledende klassekjempere fordi de veit at en streik kan utløse store kamper i hele arbeiderklassen. De satser stort, driver med svartelisting og politiske oppsigelser. Kapitalistene er også pinlig klar over at AKP strategisk betyr en trusel mot deres klassesdiktatur.

Pampene i fagbevegelsen representerer kapitalistenes

interesser i arbeiderklassen. Deres skjebne er knytta til å inngå et forpliktende samarbeid med kapitalen – de har sine posisjoner så lenge de gjør dyktig lakeitjeneste. De er redd klassekampen allment og kommunistene spesielt.

Krisa møter den norske arbeiderklassen med permitteringer og arbeidsløshet som kan bli større enn noengang. Dette vil skjerpe misnøyen på arbeidsplassene og viljen til oppgjør med klassesamarbeidet. Kapitalistene og opportunistene innser at vi kommunister vil være i stand til å organisere misnøyen til harde slag mot dem, og i denne situasjonen er det viktig for dem å slå mot oss. Det er ingen tilfeldighet at de fleste forsøkene på suspensjoner har kommet i Aker-konsernet: Lønnsutviklinga der har stoppa opp, og de står overfor permitteringer. Det er en direkte sammenheng mellom Aker-Konsernets situasjon og antikommunismen fra pampene som Gunnar Nilsens og Sakseides situasjon. De er livredde for at arbeiderklassen skal reise kampen, og om ikke sanda i timeglasset skal renne ut for dem, så haster det med å slå til nå.

– Suspensjonene har blitt nøye fulgt og kjørt fram av borgerpressa. De framstiller det som om dette er harde tilbakeslag for AKP(m-l). Hva er din mening om dette?

– Ta f.eks Nyland der to av våre kamerater ble suspendert nylig. Dette prøves framstilt som et stort nederlag for oss. I virkeligheten er det ikke sånn, og det veit de. Nyland har i mange år vært et senter for klassesamarbeid, og regna som en pionerbedrift i så måte. Sosialdemokratene hadde så solid grep at de i

1970 klarte å få vedtatt en enstemmig avskyresolusjon mot SUF(m-l). Forrige gang da kommunister ble suspendert stemte noen få titall mot, mens det denne gangen var ca. 200 folk. Dette viser at den anti-kommunistiske demagogien er i ferd med å bli avslørt, og det er et tidsspørsmål når flertallet av arbeiderne på Nyland gjennomskuer denne typen politikk.

Hetskampanja og suspensjonene er en del av et samkjørt spill der monopolkapitalens hovedorgan Aftenposten har fora revisjonistene og sosialdemokratene med falske sitater til bruk ved suspensjonene. Pampene har begjærlig grepet sjansen til å prøve å bli kvitt alt som er en trusel mot deres posisjoner.

Pål Steigan.

Det som er oppsiktsvekkende er ikke at de har klart å suspendere oss på en del steder, men at de har klart så få suspensjoner. De har hatt hele borgerpressa, NRK osv. bak seg, men har allikevel ikke klart å piske opp noen forfølgelsesstemning mot AKP(m-l) på arbeidsplassene, de aller fleste steder ville suspensjonsforsøk føre til nederlag. Eksempler er Aker/

Verdal og Sosiale Etater i Oslo. Der var forhånds-anmeldelsene i borgerpressa »Nå skal kommunistene hives ut». Resultatet i Sosiale Etater var at de fikk 2 stemmer på et godt besøkt møte, og forslaget om suspensjon blei også vraka i Aker/Verdal.

Slike ting blir sjølsagt ikke referert i borgerpressa. Der- som et par SVere som aldri har gjort et dugelig slag i en masseorganisasjon melder seg ut, så slås det opp som et »stort nederlag for AKP(m-l)». Det finnes ikke sammenheng mellom det borgerpressa skriver og virkeligheten.

— *Hva mener du er det lang- siktige målet med hets- kampanja?*

— Kampanja kommer fordi vi er i framgang og ikke om- vendt, den kommer fordi arbeiderklassen blir mer og mer mottakelig for vår politikk, ikke omvendt. Det langsiktige målet med kam- panja er å få partiet til å oppgi sin revolusjonære linje og/ eller isolere partiet fra klassen. Foruten rein infiltra- sjon bruker borgerskapet to midler, pisk og gulrota. Piskene er forfølgelser, svarte- listing, suspensjoner osv., gul- rota er forsøk på oppkjøp og bestikkelser, prøve å få oss med på revisjonistisk »diplomati» osv. Derfor bør hetsen være en inspirasjon for oss til å holde fast på vår revolusjonære linje.

Når det gjelder hetsen så er vi for det første mot den, for det andre er vi ikke redd den. Dette må være en spore til å knytte partiet ennå nærmere til arbeiderklassen. Vi må gjøre det klart at hets- kampanja i virkeligheten er retta mot hele arbeiderklassen fordi den retter seg mot klassens kamp, mot streik, mot anti-imperialistisk arbeid, mot arbeiderklassens kamp for sosialistisk revolusjon.

— *I hetskampanja er det bla. gjort forsøk på å så forvirring om vårt syn på SV, borger-*

pressa har til og med hevda at vi har kalt SVere for nazister. Kommentar til dette?

— Påstanden om at vi har kalt SVere for nazister er tatt ut av lufta. Når det gjelder SV så har vi slått fast at det er et borgerlig arbeiderparti i den betydninga at det er et parti som retter seg til arbeider- klassen med en borgerlig politikk: for classesamarbeid, mot anti-imperialistisk arbeid, mot streik, mot beve- gelse og kamp. Dette fører SV ut som parti, derfor er det et borgerlig arbeiderparti uansett om medlemmene mener at de kjemper for sosialismen. Funksjonen er at de splitter arbeiderklassen, støtter regjeringa, legger seg flate for Sovjet og boikotter streikestøttearbeidet. Vi må gjøre som Marx — ikke bedømme folk etter hva de sier om seg sjøl, men etter deres handlinger.

SV-ledelsen fører denne politikken konsekvent ut, og det gjelder både den ekstremt prosovjetiske fløya og den mer tradisjonelt sosial- demokratiske. De er begge med på både anti-kommun- ismen og splittelsen og for- søkene på knebling av klassens kamp. Men betyr dette at vi ser på ethvert SV-medlem som fiende? På ingen måte. Vi har alltid sett det sånn at det fins oppriktige arbeidere både i SV og AP som ønsker å slåss for sosial- ismen og mot supermaktene, men som er ført på avveier inn i organisasjoner som ikke

Partiet har stilt seg i spissen for streikestøttearbeidet. Bil- dene er fra telefonsentral- og heismontørstreikene.

forrige side.

AKP(m-l) er det eneste par- tiet i Norge som bekjemper begge supermaktene. Bildet er fra Trondheim 21. august.

tjener disse måla. Vi ønsker et best mulig samarbeid med dem, og vi vil respektere dem sjøl om vi er uenige. Samtidig vil vi åpent si at SV og AP er borgerlige arbeiderpartier, og at det beste de kan gjøre for arbeiderklassens sak er å gå ut av disse partiene.

Vi vil heller ikke prinsipielt avvise at det kan komme situasjoner der det er i arbeiderklassens interesse med et visst samarbeid på enkeltsaker med partiet SV der det er mulig, men dette vil aldri bremse vår kamp mot revisjonismen. Som Lenin gang på gang har påpekt: All kamp mot imperialismen er en illusjon uten å slåss mot revisjonismen.

Når det gjelder det 120% sosialimperialistiske NKP så er alt samarbeid utelukka. De er en 5. kolonne for kapital- istene i Kreml, forsvarer fullt ut det fascistiske styret i Sovjet og andre Øst- Europeiske land. Dette partiet bør isoleres mest mulig.

— *I den siste tida har spesielt SV prøvd å splitte en del viktige frontorganisasjoner som f.eks. Kvinnefronten og Chilekomiteen. Kommentar til dette?*

— Først vil jeg kort si at disse forsøkene har vært ekstremt mislykka, f.eks. Kvinne- fronten er stadig en front som består av veldig mange progressive kvinner foruten AKPere som sjølsagt også jobber der.

Det blir hevda at vi vil tvinge alle fronter til å godta vårt partis program i ett og alt. Vi ønsker å drive front- samarbeid med folk som støtter viktige kampsaker sammen med oss uten at de er enige i alt partiet står for, og vi vil respektere dem i fronten. Det er typisk at revisjonistene gang på gang har hylt om AKPs »brudd» mens de innrømmer i de interne bladene at bruddet i f.eks. Chilekomiteen var planlagt. Etterpå får de

forts. neste side.

borgerpressas hjelp til å spre løgner om at det hadde foregått ml-kupp osv. Dette er løgn fra ende til annen. Når SV lager »brudd» så er det fordi de ønsker en helt annen politikk. F.eks. i kvinnebevegelsen ønsker de en borgerlig tannløs front som er akseptabel for borgerskapet og ønsker å hindre at kvinnekampen skal føres på arbeiderkvinnenes premisser. Skuespillet de lager rundt disse »bruddene» skal bare tildekke deres egentlige hensikter og prøve å skape tvil om ml-bevegelsens linje.

— *Til slutt, hvordan vil du karakterisere den situasjonen verden står i i dag, og hvordan utvikler faren for verdenskrig seg?*

— Som marxist-leninister gjør vi en objektiv analyse av klassekreftenes stilling i verden, og på grunnlag av den kan vi si at rivaliseringa mellom supermaktene blir stadig mer intens. De forbereder hver for seg en ny krig om nyoppdeling av verden. Samtidig er det en voldsom utvikling i den kampen som folkene fører med den 3. verden i ledelsen. Verden er prega av uro, at supermaktene ikke kan diktere sin vilje. Revolusjonen er på frammarsj, derfor er situasjonen i verden lys.

Samtidig finnes det ingen fredelig måte som supermaktene kan løse motsigelsene seg imellom på. Alle taktiske skuespill som sikkerhetskonferansene f.eks. er en del av de politiske krigsforberedelsene. Sånn var det også før 2. verdenskrig. Når vi samtidig ser at de driver direkte militære øvelser i denne krigen, så må vi slå fast at verden er svanger med krig. Det skal forholdsvis lite til for at de to supermaktene starter en ny krig.

Under oktober-krigen i 73 i Midt-Østen mobiliserte USA over hele verden. I -74 under Kypros-krisa erklærte Bulgaria på vegne av Sovjet at de ville gå inn i krigen dersom den utvikla seg til Egeerhavet.

At vi sier at krigen er i emning betyr ikke at vi sier at den kommer i morgen. Begge supermaktene ønsker et best mulig utgangspunkt og de kan godt sirkle rundt hverandre i flere år ennå. Men deres handlefrihet er innskrenka, de blir styrt av objektive lover. Den økonomiske og politiske krisa er kommet langt i både USA og Sovjet. I Sovjet er nylig opptil 60% av stats-

funksjonærene på mellomplanet skifta ut i enkelte republikker, og Sovjets kornkjøp fra utlandet er nå blitt permanent. Sovjet blir også i økende grad avslørt av folkene i den 3. verden og i Europa, og derfor kan de bli nødt til å provosere fram krigen før de er fullt for-

Med slike perspektiver er det klart at sjøl om krigen kan drøye kan den også komme snart. Vi lever i en førkrigstid og må være forberedt.

En sånn krig vil imidlertid ikke kunne hindre, men tvert i mot framskynde imperialismens undergang, og vil tenne revolusjonens flammer i mange land. Kanskje vil vi oppleve en verdensomspennende seier for nasjonale og sosialistiske revolusjoner.

Vi er hardt mot og bekjemper krigsfaren, men på den andre sida har folkene i verden ingen ting å frykte på lang sikt hvis de forener seg for nasjonal frigjøring og sosialistisk revolusjon.

Sett i sammenheng med krisa og krigsfaren står vi overfor en situasjon som krever mye større innsikt i utviklinga av klassekreftene, ideologien, hva som driver den økonomiske og politiske utviklinga framover, hva som er det materielle grunnlaget for revisjonisme og opportunisme. Noen sier at alle oppgavene vi har gir oss dårlig tid til å sette oss inn i verkene til de marxistiske klassikerne. Jeg vil stille det omvendt: For å gi de riktige svara på problemene må vi sette oss inn i politisk økonomi, imperialismen, staten og revolusjonen. Dette gjelder såvel i dagskampen som strategisk.

Jeg vil særlig benytte Røde Garde til å rette en spesiell appell til revolusjonær og progressiv ungdom om å tillegne seg marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning, en rettesnor til handling som virkelig gir svar på de spørsmåla store deler av ungdommen stiller seg i dag, og som peker på hvordan ungdommen skal forene seg med arbeiderklassens kamp.

»VI GÅR OVER TIL MILITÆRET», var overskriften til en artikkel i bladet for sivilarbeiderne »Militærnektene» nr. 7.

I artikkelen grunngir tre sivilarbeidere hvorfor de har tatt denne beslutninga, og oppfordrer andre sivilarbeidere til å gjøre det samme.

Røde Garde har prata nærmere med en av de tre, Rolf Løvsjø.

R.G.: Fortell litt om hva som ligger bak denne aksjonen.

Rolf: Vi var tre sivilarbeidere, som ikke lenger kunne forsvare å fortsette som sivilarbeidere. Det var flere grunner til dette.

Militæret har alltid vært og vil alltid være kjerna i statens undertrykkingsapparat. Vi har sett at »forsvaret» driver øvelser mot den norske arbeiderklasse og den progressive bevegelsen. Ingen kan la vær å ta standpunkt til det

tragisk tilfældighet, det var en lov. Og hvordan kunne folkene i Vietnam og Kambodsja seire, og kaste fienden på sjøen? Var det ved »ikkevold»? Nei! Det var nettopp ved å gripe til geværet.

R.G.: Hvorfor tror du at så mange ungdommer blir pasifister og militærnektene i dag?

Rolf: Jeg tror det er flere grunner til det. Det er fler og fler som ser at militæret er

sivilarbe

som skjer. Vi kan ikke lukke øynene for virkeligheten.

Det er heller ikke sant, at vi lever i en fredelig tid, med fred og avspenning, tvert i mot lever vi i en tid da de to imperialistiske supermaktene rustar opp, og forbereder seg på en ny verdenskrig. I en slik tid er militærnektning luksus, det er bare imperialistmaktene og den herskende klasse som tjener på det. Derfor ville vi ut i militæret, men vi mente at det var viktig å reise en diskusjon om pasifisme blant sivilarbeiderne, for at flere skulle følge oss.

R.G.: Har dere fått noen reaksjoner på artikkelen?

Rolf: Ja, absolutt. Vi har allerede diskutert med en del som vil følge oss. Videre har diskusjonen gått i »Militærnektene». En pasifist skriver f.eks. at et bevis på at ikkevold fører fram, er Tsjekkoslovakia 1968. Dubcek-regjeringa greide nemlig å holde makta opptil flere måneder etter Sovjets invasjon.

Det som er tydelig, er at pasifister er idealister, og legger ønsketenkning til grunn for hva de mener. Til disse sier vi: Vi må lære av historia. Har vi et eneste eksempel på at pasifisme har ført fram? Nei, det som skjedde i Chile var ingen

borgerskapets voldsapparat mot folket. Dette vil de ikke »være med på», og tror på en måte at de svekker militæret ved å nekte. Til disse må vi si: Hva slags hær tror dere vi får hvis alle progressive skulle nekte militæret? Jo, da får vi en hær som borgerskapet ønsker det. En hær som lettere kan brukes mot folket, og da er det liten vits i at militærnektene setter seg ned og protesterer.

En annen viktig grunn for pasifisme tror jeg også er at mange mener at hvis det skulle komme noen krig nå, er det nytteløst å kjempe, for da kommer atombomben til å tas i bruk.

Hva sier så vi til dette? Hvis det kommer en krig nå, vil det være en krig satt i verk av de to imperialistiske supermaktene, USA og Sovjet. Det vil være en imperialistisk krig, en krig imperialistlanda trenger for å få utvidet sitt territorium. Jeg tror ikke disse landa da vil ta i bruk atombomben i stor stil, de er ikke tjent med å få tilrøvet seg land som er fullstendig utslettet. De trenger først og fremst kontroll over høyt industrialiserte land, og vil unngå å ødelegge for mye av det de nettopp har bruk for.

Hva skal vi så gjøre hvis vi blir angrepet? Jeg mener vi

idere inn i militæret

Pasifismen tjener bare krigsforberedelsene til de to supermaktene.

Vi er for at krigen skal avskaffes, vi ønsker ingen krig. Men krigen kan bare avskaffes ved krig. Den som vil at det ikke lenger skal finnes geværer – han må gripe til geværet.

Mao Tsetung

må velge folkekrigens vei. Her kan vi lære av folket i Indo-Kina. Vietnam var en prøvestein for USA. Her prøvde USA alle sine mest moderne våpen utenom A-bombe. *Alt* annet ble utprøvd. Folket i Vietnam var en uovervinnelig kraft, sjøl for den mektige USA-imperialismen. Dette kan vi lære av!

En imperialistisk supermakt skal heller ikke nå fram i vårt land, men da må vi ikke sette oss ned og tro at pasifisme fører fram.

R.G.: Rød Ungdom oppfordrer alle progressive til å gå ut i militæret. Du synes altså at dette er riktig?

Rolf: Ja, det er helt nødvendig at progressive deltar i militærtjenesten. Monopolkapitalen ønsker en «høyre»-hær, for det er de tjent med. Vi revolusjonære ønsker en hær som vil snu geværene, den riktige veien når den tid kommer.

SU sier at de støtter både politisk militærtjeneste og Militærnekting. Dvs. at de støtter borgerskapets militærpolitikk for progressiv ungdom. Rød Ungdoms militærpolitikk er helt riktig. Derfor er også «forsvars»ledelsen livredd alle Rød Ungdommerne i militæret. Rød Ungdom står også i spissen for å drive

arbeidet for interessekamp for soldatene. Dette er bra.

Til slutt vil jeg gjerne si:

Vi er ikke for krig og vold. Vi er tvert i mot for fred og sosialisme. Men før det kan oppnås, vil vi møte harde kamper. Imperialismaktene USA og Sovjet vil sloss om verdensherredømme og denne rivaliseringa vil sikkert føre til krig. Dette må folk være forberedt på, slik at vi kan møte krigen med kamp.

Sosialisme er heller ikke noe vi oppnår uten kamp, monopolkapitalen vil aldri gi fra seg makta frivillig.

Derfor er det helt nødvendig at vi går inn i militærapparatet for å lære oss å bruke våpen sjøl, og for å svekke borgerskapets muligheter til å sette hæren inn mot folket så godt vi kan.

Hemmelig øvelse i å sette soldater inn mot demonstranter. Bare arbeid blant soldatene kan føre til at flest mulig nekter å 17 delta i slike aksjoner.

RØD UNGDOM DELEGASJON I ALBANIA:

TRÆLER I HENDENE BESTE VÅPEN MOT REVIS

En delegasjon fra Rød Ungdom og NKS har nylig besøkt Albania i 3 uker. Vi var invitert av det kommunistiske ungdomsforbundet Arbeidets Ungdom. Delegasjonen besøkte mange byer og distrikter og hadde diskusjoner med ledende kamerater og med aktivister i ungdomsforbundet.

Dessuten arrangerte det albanske ungdomsforbundet flere masse-møter der den norske delegasjonen informerte om situasjonen og den politiske kampen i Norge, og svarte på spørsmål fra de albanske ungdommene.

Delegasjonen hadde også diskusjoner med formannen i Arbeidets Ungdom, Jovan Bardhi og sekretær i Sentral-komiteen Assim Bedalli.

ARBEIDETS UNGDOM

var kanskje de store masse- ledes av kommunistpartiet i aksjonene av ungdommer som Albania. For å bli medlem deltok i frivillig arbeid. Vi kreves politisk nivå, klasse- standpunkt og revolusjonær Pogradec, der 1000 medisin- praksis. At det store flertallet studenter var på 1 måneds av ungdommen er med- aksjon. Om dagen lempa de lemmer, uttrykker det høye stein til jernbane-traseen, om ideologiske nivået og den kvelden hadde de studie- revolusjonære entusiasmen møter, sport og kultur- hos den albanske ung- kvelder. Leiren syda av dommen. Dette så vi sjøl en entusiasme. På spørsmål for- rekke bevis på. Det fremste talte studentene at de etter

kritikk av »økonomistiske» ideer hadde kommet til at sjøl om bygginga av jernbanen er av enorm betydning for hele Albania (den forbinder gruvene i fjellområdene med stålkombinatet i Elbasan), så var aksjonens ideologiske og politiske betydning ennå større. De så aksjonen som en intensiv skole i arbeider- klassens ideer og disiplin, og som et mektig våpen mot borgerlig intellektualistisk tenkning. Som det heter i et albansk slagord: Træler i henda er det beste våpen mot revisjonisme. Dette skjønner også Albanias fiender. Det er derfor de kaller de frivillige aksjonene for »tvangsarbeid» o.l., som f.eks. en såkalt »ekspert» gjorde det i avisa Dag og Tid nylig.

Jernbanebygging er bare en liten del av de frivillige masse- aksjonene. Nå i høst deltok hundretusener ungdommer fra fabrikker og skoler i inn- høstninga i jordbruket. Vi rekna ut at en albansk skole- elev bruker ca. 25 dager av skoleåret i denne typen aksjoner. Når skolene er i aksjon deltar både elever og lærere på like fot i det fysiske arbeidet, og vi så flere tilfeller der elever var »komman- denter» (en av lederne for et lag eller en brigade).

MOT VESTLIG INNFLYTELSE

Albania er et lite land, om- gitt av revisjonistiske og vestlig-kapitalistiske land. Det sosialistiske Albania er en torn i øyet på alle reak- sjonære, og spesielt på de to supermakten. Før 2. verdenskrig var slutt, begynte USA og England med militære provokasjoner mot landet som hadde frigjort seg sjøl og jaga både italienske og tyske fascister på sjøen. USA organiserte spiongrupper, slapp ned agenter i fallskjerm og forsynte reaksjonære med

våpen. Da Krustsjov og hans reaksjonære bande tok makta i Sovjet, var det slutt på det nære og likeverdige sam- arbeidet Stalin hadde ført overfor Albania. For å tvinge de albanske kommunistene i kne, stoppa Krustsjov eksporten av korn og brøyt de diplomatiske forbindelsene i 1960. Han gikk så langt som til å true albanerne med at USA ville slippe atombomba over landet, og at Sovjet ikke ville forsvare dem.

De reaksjonære har lært at Albania ikke kan knekkes med trusler. De satte sitt håp til at ungdommen skulle degenerere og bli likegyldige. Derfor har kampen mot borgerlig og revisjonistisk inn- flytelse på kulturens og kunstens område stått sentralt for partiet og for ung- domsforbundet de siste åra.

Utenlandsk påvirkning har mange kanaler. Turister, uten- landske sjøfolk bringer med seg kapitalismens kultur. Vatikanets, italiensk og jugoslavisk radio og særlig TV sprer et falskt glansbilde av kapitalismen. Hvite sports- biler og flotte klær er bildet de gir, ikke masse-arbeids- løshet, fremmedarbeidere, slum i byene og ruin i jord- bruket. Dette glansbildet parres med reaksjonær pop- musikk og pornografi.

På den 11. radio- og TV- festivalen i Albania i 1973 fikk denne påvirkninga sitt mest åpne uttrykk. Festivalen var prega av vestlige former som trengte det revolu- sjonære innholdet og den nasjonale formen i den albanske kulturen i bak- grunnen. Festivalen blei start- skuddet for en voldsom diskusjon blant folket og avisene var fulle av brev som angrep festival-programmet.

Tilsvarende tendenser har vært angrepet innafør film, litteratur, malerkunst og moter. De viser at klasse-

En tegning fra det albanske vitsebladet »Hosteni» i forbindelse med kampen mot byråkrati. »Når arbeiderklassen taler, tier byråkratiet».

- DET JONISME

kampen fortsetter under sosialismen, at det stadig vil oppstå borgerlige ideer og tendenser som vil legge grunnlag for tilbakegang til kapitalismen dersom de vinner overhånd. Utenlandsk påvirkning er en kilde som disse tendensene trekker næring fra.

Derfor er ikke den albanske ungdommens og partiets kamp mot langt hår, vestlige moter og pop-musikk uttrykk for hysterisk puritanisme (som borgerne hevder), men konkrete uttrykk for klassekampen under sosialismen som viser at Albania holder seg sunt og rødt.

»BORGERLIG SPORT«

Et lite eksempel kan gi et bilde av kampen blant ungdommen. På gata i havnebyen Durres så vi en diger veggavis som skarpt kritiserte noen tilhengere av den lokale fotballklubben. De hadde brukt endeløse timer på å stå på torget og prate fotball, og på tribunen skreik og ropte de som villmenn. (Vi overvar sjøl 2 kamper i serien og kan slå fast at dette var langt fra typisk. Både spillere og publikum satte vennskapet før konkurransen.) Veggavisa gikk grundig inn på ideologien i denne oppførselen, og stempla den som borgerlig sportsmentalitet av samme type som den som oppales i kapitalistiske og revisjonistiske land. Veggavisa slutta med kravet om svar innen 3 dager. I Shkodra i nord hørte vi om det samme: en av klubbens beste spillere var blitt utsatt for massekritikk for å ha skjelt ut dommeren.

Andre veggaviser kritiserte navngitte ungdommer for borgerlig klesmote eller for å søke seg til lette jobber i byene i stedet for å søke seg til kooperativene i de vanskeligste distriktene.

VEGGAVISER OG DISKUSJONER

Veggavisene er en viktig metode for kritikk og sjøl-kritikk. Men diskusjoner på møtene i ungdomsforbundet blei framholdt som et viktigere redskap for å løse motsigelsene i folket. I år dreier den sentrale diskusjonen både i partiet og i Arbeidets Ungdom seg om å styrke proletariatets diktatur. Hele folket studerer ei materialsamling med utdrag

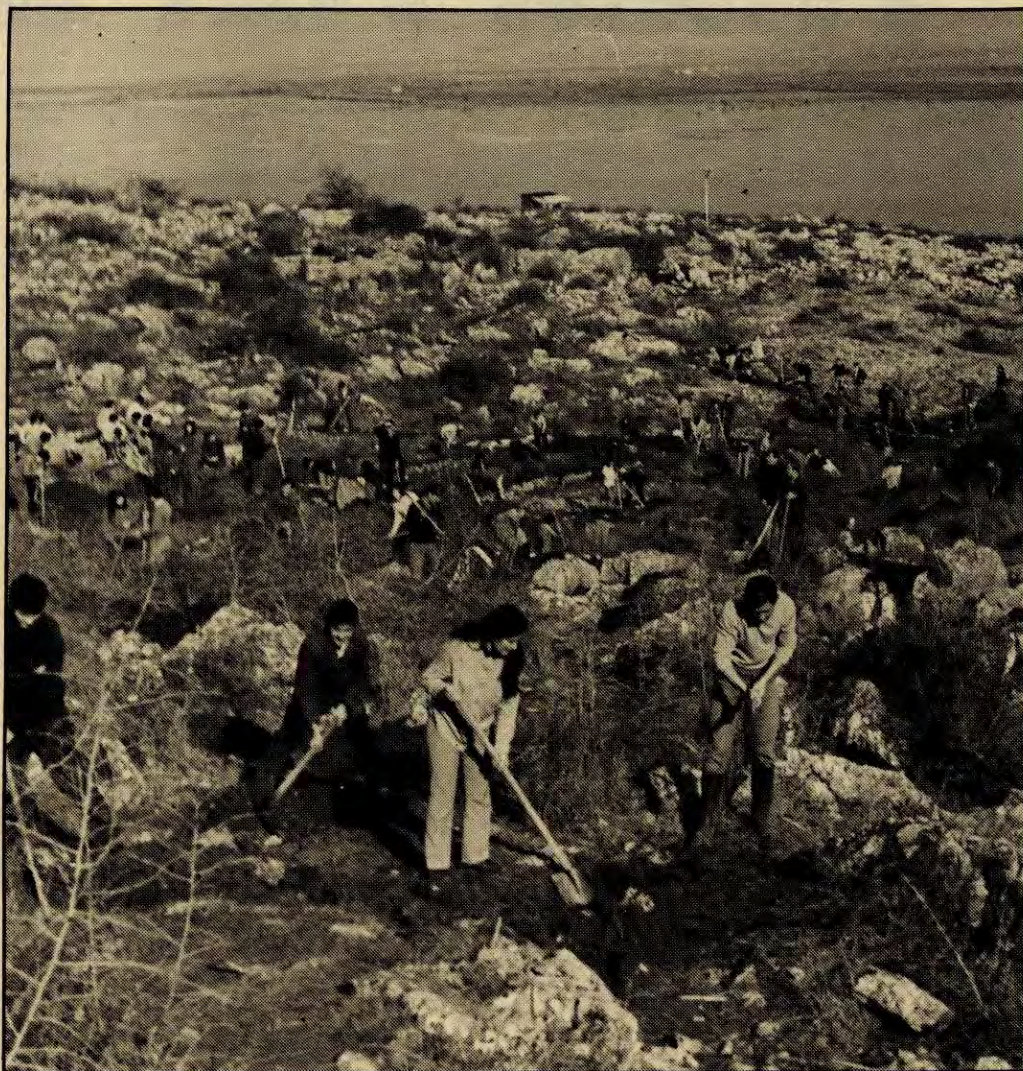
av de marxistiske klassikernes skrifter, denne studie-kampanja skal pågå i 9 måneder. I Arbeidets Ungdom er studier av teori en grunnleggende oppgave for alle avdelinger, med faste studiemøter 1 gang i måneden.

»ARBEIDERKLASSEN I LEDESEN«

Dette har alltid vært retningslinja for de albanske kommunistene. Arbeiderne spiller den ledende rollen både i partiet og i ungdomsforbundet (i partiet er 37% av medlemmene arbeidere, i et land som før frigjøringa knapt hadde industri i det hele tatt). På fabrikkene vi besøkte var det i hovedsak arbeidere i produksjonen som satt i ledelsen for partiet. Det siste året har det pågått en stor diskusjon om tendenser til byråkratismen. Slagord som »Når arbeiderklassen taler – tier byråkratiet« er typiske for albanernes harde og åpne stil i den ideologiske kampen. Kampen mot byråkrati retter

seg i første rekke mot byråkratisk tenkning, men innebærer samtidig store praktiske endringer. På initiativ av kontrollgrupper fra arbeidsplassene har ansatte i departementer blitt sendt ut i produksjonen, og på fabrikkene skjer en stor nedskjæring av antallet folk som ikke jobber i direkte produksjon. På verktøyfabrikken i Korca, som vi besøkte, var denne gruppa redusert fra 29 til 6 de siste månedene, og det på en fabrikk med avansert teknisk produksjon og over 500 ansatte! Vi traff flere ingeniører som nå sto ved maskinene, og anvendte sin utdannelse direkte i produksjonen.

Denne ideologiske og politiske kampen mot byråkratiet er garantien for at Albania ikke skal følge Sovjets vei og bli kapitalistisk, men forbli reint og rødt for framtida.

Albanske ungdommer deltar i frivillige aksjoner for å bygge, jernbaner, i innhøstninga og i nydyrking.

Demonstrasjon på Gråkallen mot innstramminga i tillitsmannsordninga.

soldater straffes FRAM FOR INTERE

3 medlemmer av Landsutvalget for tillitsmenn i Forsvaret (LTF) er putta i arresten i seks dager for å ha spredd et diskusjonsopplegg om interesseorganisasjon. Resten av LTF og flere andre tillitsmenn trues med det samme. Forsvarsledelsen og departementet er livredde for diskusjonene, og de tyr til harde midler for å hindre at soldatene får sin egen organisasjon.

Røde Garde har tatt en prat med Aksel Nærstad som er tillitsmann i H.M. Kongens Garde. Han har vært med å utarbeide diskusjonsopplegget, og trues nå med refs for å ha spredd det.

Bakgrunnen for at tillitsmenn blir putta inn.

Misnøyen med tillitsmannsordninga i Forsvaret har lenge vært stor, og når Stortinget i vår tok fra oss ennå flere demokratiske rettigheter gjennom forandringer i denne ordninga, blei det et oppsving i diskusjonene om egen soldatorganisasjon. Det vi har i dag er ei samarbeidsordning mellom soldater og militære sjefer på ulike nivå. Samarbeidet er sjølsagt bare fine ord for å dekke over sannheten: Forsvarsledelsen, departementet og de militære sjefene bestemmer til sjuende og sist alt. Anderledes vil det heller aldri bli under kapitalismen; de vil ikke overlata viktige avgjørelser til soldatene. Det vi kan bruke tillitsmannsordninga til er diskusjoner i troppene, til å ta opp en del lokale saker av mindre betydning, og til å

markere vårt syn på andre soldatsaker. Men skal vi oppnå noe, må vi presse myndighetene og sjefene gjennom forskjellige aksjoner. Da bryter vi tillitsmannsordninga. Når vi tar opp andre saker enn rene soldatsaker, f.eks. når vi i troppen min vedtok avskyresolusjon mot fascistregimet i Spania, så bryter vi tillitsmannsordninga. Vi blir nekta å diskutere sånne saker, og departementet kan avsette tillitsmenn som tar opp slike saker eller »bryter samarbeidsånden» sjøl om gutta holder fast ved at de vil ha han til tillitsmann!! Så lenge vi oppfører oss som befalet og departementet vil, er alt rolig og det snakkes fint om samarbeidet, men når vi tar opp det vi vil og prøver å slåss for å få gjennom våre krav, tys det til harde tvangsmidler.

Landskonferansen for til-

litsmenn satte i gang diskusjonene om en egen interesseorganisasjon for soldater. Da godtok departementet det, og sa ikke noe om at det ville bli forsøkt stoppa. Det har til og med tidligere sagt at det »ikke er noe hinder for at mannskapene selv danner en interesseorganisasjon, basert på en form for personlig medlemskap.»¹

Det blei satt ned et utvalg som utreda spørsmålet om interesseorganisasjon og lagde et diskusjonsopplegg som skulle sendes ut til alle soldater. Da sa departementet: NEI! De nekta å sende det ut, og sa at alle diskusjoner om dette er ulovlig! Det blei sendt ut, og resultatet i første omgang var at tre tillitsmenn blei putta i arresten for seks døgn.

I leiren der jeg er, har vi også spredd opplegget og starta diskusjonene sjøl om dette er »ulovlig» i følge departementet. Flertallet av tillitsmenn har protestert mot refsene, og at det ikke er lov til å diskutere dette. I en uttalelse vi har lagd heter det bl.a.: »Undertegnede tillitsmenn har spredd diskusjonsopplegget om interesseorganisasjon i Garden. Vi holder fast på at dette har vært riktig. Vi vil i framtida

fortsette med å diskutere dette spørsmålet, og ikke godta kneblingsforsøk fra departementet eller andre. Vi føler oss ansvarlige overfor soldatene vi representerer, og for alle vernepliktige er dette et viktig spørsmål. Derfor fortsetter vi diskusjonene.» Nå blir alle som har skrivi under på dette innkalt til forhør, og det er sannsynlig at »kakebua» venter på oss! Liknende ting skjer flere steder i landet. Men vi kan ikke gi oss av den grunn. Det er nødvendig å protestere mot refsene og prøve å slå dem tilbake. Men uansett om de putter inn hundrevis av folk må vi ikke gi oss. Rudolf Nilsen skreiv et dikt som heter »Tvers igjennom lov til seier!» I dag må vi følge denne parolen.

Hva er det som skiller en interesseorganisasjon fra tillitsmannsordninga?

Først og fremst er det at det er soldatene sjøl som må bestemme over organisasjonen, ikke departementet og befalet som det er i dag. Det er soldatene som må bestemme hva som skal tas opp, hvilke saker vi skal kjempe for og hvordan. Fordi det er bare kamp som nytter, kan det ikke være en samarbeidsorganisasjon, men det

må bli en slagkraftig interesseorganisasjon som kan mobilisere til ulike typer aksjoner. At kampen gir resultater har aksjonene for høyere dagpenger, dimmepenger og hjemreiser vist. Lokale aksjoner for bedre mat, hygiene o.l. gir oss også samme lærdommer. Svakhetene til nå har bl.a. vært at aksjonene har vært for svake og at det ikke har vært noen organisasjon som kunne diskutere og organisere dem.

Dette er forresten ikke en spesiell sak for Norge. I Sverige er arbeidet med interesseorganisasjon kommet et stykke, og i Nederland har de lenge hatt en sårn organisasjon. Der har den over 20 000 enkeltmedlemmer.

organisasjon derfor også må ha med noe om slike saker. Dette bør diskuteres nå framover.

Hvordan skal organisasjonen dannes?

For det første er det helt klart at den vil dannes mot statens og befalets ønsker og at de vil prøve alle midler for å stoppe den. Riktignok har departementet vissnok nå sagt at det vi gjør utenfor leiren i fritida vår er dem uvedkommende, men når vi veit at de fleste soldatene er i leiren mesteparten av tida, bl.a. i Nord-Norge, er dette bare et forsøk på å lage ei demokratisk maske. Vi må ikke la oss stoppe av myndighetenes forsøk på å knuse organisasjonen i fødslen.

Demonstrasjon for ett av soldatkrava: Flere gratis hjemreiser.

for å diskutere! SSEORGANISASJON!

Jeg mener at organisasjonen må være fullstendig uavhengig av staten og bygge på enkeltmedlemsskap for dem som slutter opp om det organisasjonen står for, og som er interessert i å delta. Styrke er ikke det samme som størrelse, og ingen kan tvinge noen inn i organisasjonen. Derfor er jeg i mot kollektivt medlemsskap som bl.a. SV går inn for.

Programmet til organisasjonen vil sjølsagt også skille seg fra tillitsmannsordninga. Først og fremst gjennom det jeg allerede har sagt om at den må reise kampen og ikke stole på «samarbeidet». Det viktigste for organisasjonen må bli de økonomiske og sosiale krava til soldatene. Men jeg mener den også bør ta opp andre saker. Som soldater er vi ikke isolert fra resten av verden. Vi er i høyeste grad en del av den. Dette er viktig å se nå i en forkrigstid og når klassekampen i landet skjerpes. Hæren blir brukt både i imperialistiske røverkriger og til å slå ned arbeiderklassens kamp. Vi kan ikke lukke øya for det eller for saker som angår arbeiderklassen ellers. De fleste soldatene er i jobb før de drar ut og etterpå, vi deltar i sivile livet i fritida osv. Jeg mener at en interesse-

For det andre må vi begynne nå, og begynne i det små. Ingen organisasjon springer ut fullt ferdig fra intet. Den starter i det små, vokser og utvikler seg. Nå bør det dannes grupper rundt omkring i alle leire som jobber for våre økonomiske og sosiale krav, som jobber for en interesseorganisasjon og som diskuterer programmer og oppgaver, utgir aviser o.l. Etterhvert kan disse lokale gruppene komme sammen, velge distriktsledelser, lage foreløpige programmer, og samordne arbeidet. Etter at vi har høsta erfaringer og en god del soldater er med i arbeidet, kan det så velges landsledelse og organisasjonen kan dannes på landsbasis. Dette arbeidet har allerede kommet i gang. Flere steder har sånne grupper allerede arrangert demonstrasjoner, utgitt aviser og lagd foreløpige programmer. Det hjelper ikke hvor mye departementet og andre reaksjonære prøver å stoppe det — organisasjonen vokser fram!

Hvordan stiller SV seg til en interesseorganisasjon?

I ord går SV inn for det, og en del medlemmer og sympatisører av SV jobber også for det. Men linja til SV er i praksis ei linje mot en inter-

Fra Aksjon Fly, for flere gratis hjemreiser.

esseorganisasjon. Kort går den ut på følgende: Organisasjonen må dannes etter vedtak at organisasjonen må få penger fra staten. De samme standpunktene har i hovedsak også flere av de andre borgerlige ungdomsorganisasjonene bl.a. AUF, mens andre som UH aktivt går imot alt som smaker av interesse- tak i Stortinget om at Tillitsmannsordninga nedlegges og at det opprettes en interesseorganisasjon! Hør bare SUs soldatavis «Reveljen» om hva vi må gjøre: «Å arbeide for at soldatene vinner gehør for

sine forslag og på denne måten tvinger fram en endring av reglene.» For Stortinget har fatta vedtak skal vi etter SVs mening ikke gjøre annet enn å diskutere! Videre går de bare inn for kollektivt medlemsskap og regner med organisasjon. Vi må ikke «vente på dem» til vi starter, men sette i gang nå.

Styrk diskusjonene om interesseorganisasjon! Dann lokale grupper! Styrk soldatkampen!

DEBATT/BREV

Etter mye forhåndsomtale kom da filmen »Hustruer».

I filmen møter vi tre kvinner med ulike bakgrunn. En advokatfrue, en hjemmeverende som bor i drabantby og en industriarbeider. Tre kvinner med ulike problemer: Kaja, advokatfrua, mangler »identitet», dvs. hun føler seg bare som »kona» til

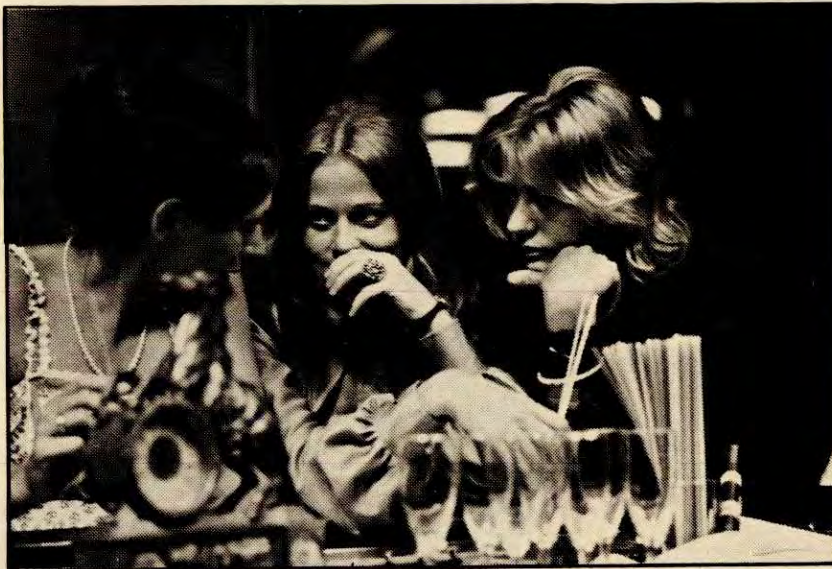
når er å få skjøvet problemene sine i bakgrunnen for et par dager og å få gjort mennene sine engstelige, fordi de ikke vet hvor konene er.

Er det progressivt å oppfordre kvinner til flipp i stedet for kamp? Nei, tvert imot. Det er borgerskapet som tjener på at kvinnekampen blir avsporet, i stedet

menstruasjonen som sykefravær, og denne episoden i filmen bygger oppunder løgnen om at dette bare er noe kvinner finner på for å slippe unna.

De som har laga filmen har sikkert hatt gode hensikter og ønska å lage en film som tjener kvinnekampen. Jeg mener de ikke har lyktes med

«Hustruer»

Fra »Hustruer»

advokaten, og sliter forøvrig med redselen for at mannen skal være utro.

Mia, er blitt frustrert av mye ungemas og tilværelsen i en drabantby. Hun har dertil skaffet seg en elsker. Heidrun jobber på sjokoladefabrikk, og er aktiv i fagforeninga.

Hun er dårlig likt av bedriftsledelsen, og blir tilslutt også sparka fra jobben.

Disse tre barndomsvenninnene treffes på en klassefest, og bestemmer seg for å få problemer og frustrasjon på avstand, ved å dra på en tredøgns heidundrende rangel.

Hva ligger det så i denne rangelen? Løser den noen problemer? Nei, på ingen måte. Det eneste de tre opp-

for at kampen blir reist.

Heidruns spede forsøk på å få sagt, at »kvinneundertrykking kanskje har noe med penger å gjøre» er det eneste spede forsøk på å forklare kvinneundertrykkinga vi møter.

Filmen er full av småborgerlige påfunn som karikerer og skader den virkelige kvinnekampen. Som eksempel kan nevnes da

jentene skulle ut på rangel og Heidrun måtte ha fri fra jobben. Da ringte de og sa at hun hadde menstruasjonsmerter, noe som var løgn. Hun ble tatt for skulk, hadde brukt grunnen for ofte, og fikk sparken.

Mange steder har kvinner problemer med å få godkjent

det. Borgerskapet har små eller ingen problemer med å tåle »opprør» som går ut på fyllefester og flukt fra problemene. Tvert imot, det er denne linja de ønsker for kvinnekamp. Men kamp ført på arbeiderkvinnenes premisser, det frykter de som pesten.

Filmen viste allikevel en del miljøskildringer som virkelig var gode, og skuespillerne gjorde en god jobb. Det viser at mulighetene finnes, og jeg håper Anja Breien og skuespillerne vil komme tilbake med en ny film, og denne gangen en film som tjener den riktige linja i kvinnekampen i Norge.

B.O.

FORT

Først vil jeg si at det er på tide at RG tar opp denne diskusjonen, å ha en skikkelig analyse av ungdomskulturen er helt nødvendig for en kommunistisk masseorganisasjon. Dessuten er historia tjukk av eksempler på folk som går for å være »progressive», men som blir kjøpt opp og uskadeliggjort av det borgerlige samfunnet. Tenk på Bob Dylan. Derfor må vi ha en stadig diskusjon om venstresida i musikklivet for at vi skal kunne skille bra fra dårlig, progressivt fra reaksjonært. Dette bør ikke bli en ekspertdiskusjon, slik det ofte blir.

Først litt om formen vise. Det er nok riktig det som blir skrevet i nr. 9 at teksten er det sentrale i visa. Men jeg mener det er galt å si at hele innholdet ligger der, musikken spiller også rolle i innholdet. Eks. »Et rødt flagg. . .» (fra Pendlerne) hvor en bit av »Internasjonalen» blir spilt før siste vers. Det er et klasseinnhold også i selve musikken, og det virker inn.

Så til det viktigste. Artikkelen i forrige nummer trekker et skille mellom Kalvik, Paus og Sunde på ei side og L. Nilsen, Klevstrand,

UNGDOMMEN TRENG KLASSEKAMPEN

— Ungdommen treng heilt sjølsagt Noreg si einaste kommunistiske avis. Det er Klassekampen som i dag syner folk kva som verkeleg skjer. Det er nok å nemna to saker: Hammerverk og nynazistane. Det er Terje Hermansen som seier dette til Raude Garde. Terje er 16 år gammal, medlem av Raud Ungdom i Brønnøysund og elev ved yrkesskulen på staden.

Me i Raud Ungdom-laget her i Brønnøysund har lenge seld Klassekampen blant ungdommen. Me har og verva eit antal abonnement, slik at det no kvar veke kjem ein bra mengde aviser til staden vår.

— Me har mange døme på at nett lesing av Klassekampen radikaliserar og skulerar ungdom. Det står mykje bra i Raude Garde om og for ungdommen. Men Raude Garde er ikkje nok.

Klassekampen er meir aktuell (og enno betre vert det når avisa no kjem to gonger i veka):

For politisk interesserte ungdommar gjer Klassekampen eit meir omfattande materiale om klasse-samfunnet og den kampen som vert ført mot reaksjonen.

— Me sel Klassekampen der me er til dagleg. Der har me ein ganske fast krets av folk som kjøper. Av og til når me og breiare ut, t.d. då Klasse-

kampen hadde hovudoppslag »Knus det nye nazipartiet». Dette oppslaget var veldig aktuelt hos oss då det finns ein del nynazistar her.

Som medlem av Raud Ungdom vil eg og sei at det er fleire grunnar til at eg sel Klassekampen, det er viktig å støtta opp om det kommunistiske partiet og utbre partiet sitt syn blant ungdom.

SETT VISEDISKUSJONEN!

Corell og Lystrup på den andre. Jeg tror at skillet er riktig, men det blir ikke servert i argument for å plassere det akkurat der, utover Rudolf Nilsen LPen. Dette må bli mer konkret. Sjøl kan jeg nevne 2 TV-program jeg har sett: 1 med Kalvik/Sunde som ikke hadde spor av progressivt i seg, det virket i hovedsak som en ego-tripp. Det andre var bl.a. med Klevstrand og Nilsen, et Chileprogram i sept. 75 som var svært bra og som trakk lærdom av kuppet, folkevæpning, etc.

Jeg tror også det er riktig å se litt nøyere på den progressive kvartetten og skille litt der. Jeg er enig i at forholdet til arbeiderklassen er det viktigste, og i Vår Musikk-intervjuet går det klart fram at intensjonene er forskjellige. Corell står her fram med den klareste holdninga, og Lystrup noe klarere enn de 2 siste. Men det er ikke nok med en bra holdning, vi må se på resultatet. Jeg synes sjøl at Corells plate er en sterk og progressiv plate. I visene klarer han både å ta opp klassens kamper og liv på en skikkelig måte. Så sier sikkert noen: Hvorfor selges den bare

i noen tusen eks. mens Vømmøl selger over 50 000? Jeg vil ikke ta opp dette grundig her, men jeg tror ikke salgsantallet er noe argument i seg sjøl. Jeg tror vi trenger begge deler, eller både »brensel i snøvær» og flere blomster på brokaden. (Mao)

Et annet spørsmål som var sentralt i VM-artikkelen var: »Jeg vil bare skrive om ting

som jeg sjøl tenker, føler, opplever og vil ikke bli fortalt av andre hva jeg skal skrive om». Dette er å stille spørsmålet på gal måte. For ønsker du først å fungere progressivt, dvs. tjene arbeiderklassen, blir det ikke spørsmål om hva du opplever, men hvordan du skal kunne smelte sammen med klassen for å kunne lage viser om

dens liv og kamper. Konkret: I stedet for bare å skrive ei vise om bolignøden, burde L. Nilsen tatt kontakt med folk på Bjølsen for å høre om deres kamper og fått med dette i visa si. Her tror jeg visesangerne har mye å lære av ei annen gruppe, nemlig de progressive forfatterne. De har en bevisst holdning til hvordan de skal gå fram, og det har da også gitt resultater. Eks. Arnljot Eggen har skrevet flott både om pendlere og Knaben uten at han sjøl ble ramma direkte. Eller Vømmøl f.eks. som sammen med Telefonsentral-montørene laget ei fin single om streiken deres.

Tilslutt, Alf Prøysen og Jens Gundersen. Disse 2 var viktige i grunnlegginga av den norske visekunsten. De skreiv om vanlige folks hverdag og problemer, men såvidt jeg har sett ingenting om arbeiderklassens kamp. Betyr dette at vi ikke kan regne dem som progressive? Jeg mener de tilhører folkets kultur, betyr da dette at folkets kultur er et videre begrep? Jeg lar spørsmålene gå videre og oppfordrer til en skarp debatt i RG og Vår Musikk's spalter.

ML

Jon Arne Corell

Intervju med Jon Michelet:

OKTOBER 5 ÅR

MANGE VIKTIGE UTGIVELSER FØR JUL

I anledning forlaget Oktobers 5-årsjubileum har Røde Garde hatt en prat med den daglige lederen av forlaget, Jon Michelet.

— Først en gledelig nyhet til mange unge, sier Jon, jeg håper at vi i løpet av ikke alt for lang tid skal kunne gi ut romanen »Den unge garde» av Fadeyev. Den russiske romanen fra det sosialistiske Sovjets krig mot Hitler-Tyskland er et av de beste og mest berømte verkene fra denne tida, og handler spesielt om ungdommens innsats i illegalt arbeid og krigen mot fascismen.

— Andre planer for den nærmeste tida?

— Før jul kommer bl.a. en viktig artikkelsamling av Stalin, Noveller fra Vietnam, »Kamp mot helsefarlig arbeid», »To linjer i verdens fagbevegelse» av albaneren Filip Kota, »Reis kampen blant arbeiderkvinnene», ei studiebok fra AKP(m-l)s kvinneutvalg, og den viktige boka »Folkekrig mot fascismen» av statsministeren i Albania, Mehmet Shehu.

Men vi har lagt planer lengre fram, faktisk helt til 1980. Vi ser det som spesielt viktig å få utgitt sentrale verker av de marxist-leninistiske klassikerne og kommer bl.a. med en Lenin-serie på 10–12 bind, en samling Stalin-skrifter, »Anti-Dühring» av Engels og også Marx; »Kapitalen» vil vi sette i gang med! I 1976 kommer det Albanske Arbeidets Partis historie, militærpolitiske skrifter av Mao, og vi vil også begynne på 4-bindsutgaven av Maos skrifter i utvalg.

Yngre lesere blir kanskje skremt av så mye teori fordi vi gjennom skolen har fått forakt for tungt og uforståelig tullprat. Men jeg kan love unge lesere at å lese marxistiske klassikere er noe helt annet fordi de er klare, målretta og til nytte for oss i kampen. Vi står midt i et kuleregn av borgerlig ideologi. Det betyr at vi må skape oss proletariske lesevaner, lære av de marxistiske klassikerne og ikke minst av ungdommen i de sosialistiske landa som hiver seg utpå og studerer marxistisk teori. De neste åra blir en utfordring til folk om å sette seg inn i de største teoretiske erfaringene menneskeheten har for å anvende dem i klassekampen. Men det finnes teori på mange nivåer, og det er sjølsagt ikke nødvendig å

begynne med det tyngste først.

— Oktober har vært ute i hardt vær i det siste, bl.a. så har Lysestøls bok om Palestinerne fått hard medfart av statsråd Gjerde. Kommentar?

— Boka har blitt angrepet fordi den er farlig for borgerskapet. Kampanja som Gjerde har satt i gang for å kriminalisere boka, er ei kampanje mot den eneste brukbare boka om palestinerne som finnes på norsk i dag. Ingen skal la seg lure av pratet om at den er anti-semittisk. Les den og døm sjøll! Det er viktig at folk som går på skolen slåss for å få den inn i undervisninga og går aktivt mot at Haakon Lies »La Israel leve»-ånd skal få råde aleine på dette området. At Aftenposten og VG bruker metervis av mislykka spalteplass på å

gå mot boka, viser at Oktober gir ut bøker som er farlige for borgerskapet, og det vil vi fortsette med.

— Oktober er ikke bare forlaget, men også en lang rekke butikker og kommisjonærer. Hvordan er utviklinga der?

— I dag har vi 16 butikker spredd over hele landet, og før jul regner jeg med at vi har oppretta 4–5 til. Det er viktig å bygge ut dette nettet, men også viktig at folk på plasser der vi ikke har butikker melder seg som kommisjonærer for oss. Takket være vårt store og aktive distribusjonsnett når vi ut til veldig mange folk, og jeg er sikker på at det finnes medlemmer av Rød Ungdom på steder der vi ennå ikke har kontakt, så hermed er oppfordringa ute.

— Forlaget har nå eksistert i 5 år. Hvordan er det å se tilbake på den første starten?

— Produksjonen i dag er sjølsagt mye større enn før, bare fra i fjor har vi nesten dobla antallet bøker vi har utgitt. Men den begynnelsen vi hadde med Dimitrovs bok om enhetsfronten og den produksjonen vi hadde av hefter var meget viktig. Den betydde begynnelsen på gjenreisninga av den marxist-leninistiske teoriens stilling i Norge og la grunnlaget for dit vi har kommet i dag. I dag er interessen for marxismen-leninismen større en mange trodde var mulig på den tida, vi ser at nesten alle bøkene vi gir ut raskt selger i 3, 4 og 5 tusen. Det viser at det er behov for teorien, og at det er behov for forlaget Oktober.

Knut Johansen, redaktør av Røde Fane, holder apell på festmøtet for Oktobers 5-årsjubileum i Oslo.